"cogito ergo sum"

HAYAL ET

Resimli Mecmua

Ocak 2021

sayı 42

#sosyalmesafeyikoru

SAĞLIKLI KAL!

Sokaktaki canlar için kapınızın önüne bir kap yemek ve su koymayı da unutma.

Yeni Çizgi Romanımız
Fakabasmaz Zihni
Kanlı Balta Başladı.

Röportaj **Dylan Dog**

ÇİZGİROMAN
Fark Bulmaca

SEYAHAT
TEFRİKA
KİTAP İNCELEME
ÇİZGİ ROMAN
ÖYKÜLER

Atilla Bilgen, Bünyamin Tan, Elvan Adı Güzel, Gülhan Sevinç,
Korkmaz Uluçay, Mehmet Kaan Sevinç, Mesut Ekener, Murat B.Sar, Ümit Kireççi.

Hayalet
Ocak 2021

Sayı: 42

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Editör
Atilla Bilgen

“ Yazar-Çizer Ekibi ”

Atilla Bilgen - Aynur Kulak

Bünyamin Tan - Elvan Adıgüzel

Gülhan D Sevinç - Korkmaz Uluçay

Liza Çanakçı - Mehmet Kaan Sevinç

Mesut Ekener - Murat Yapıcıer

Murat B. Sarı - Nevra Çelikel

Sibel Çelikel - Ümit Kireççi

Kapak İllüstrasyonu
Mehmet Kaan Sevinç

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

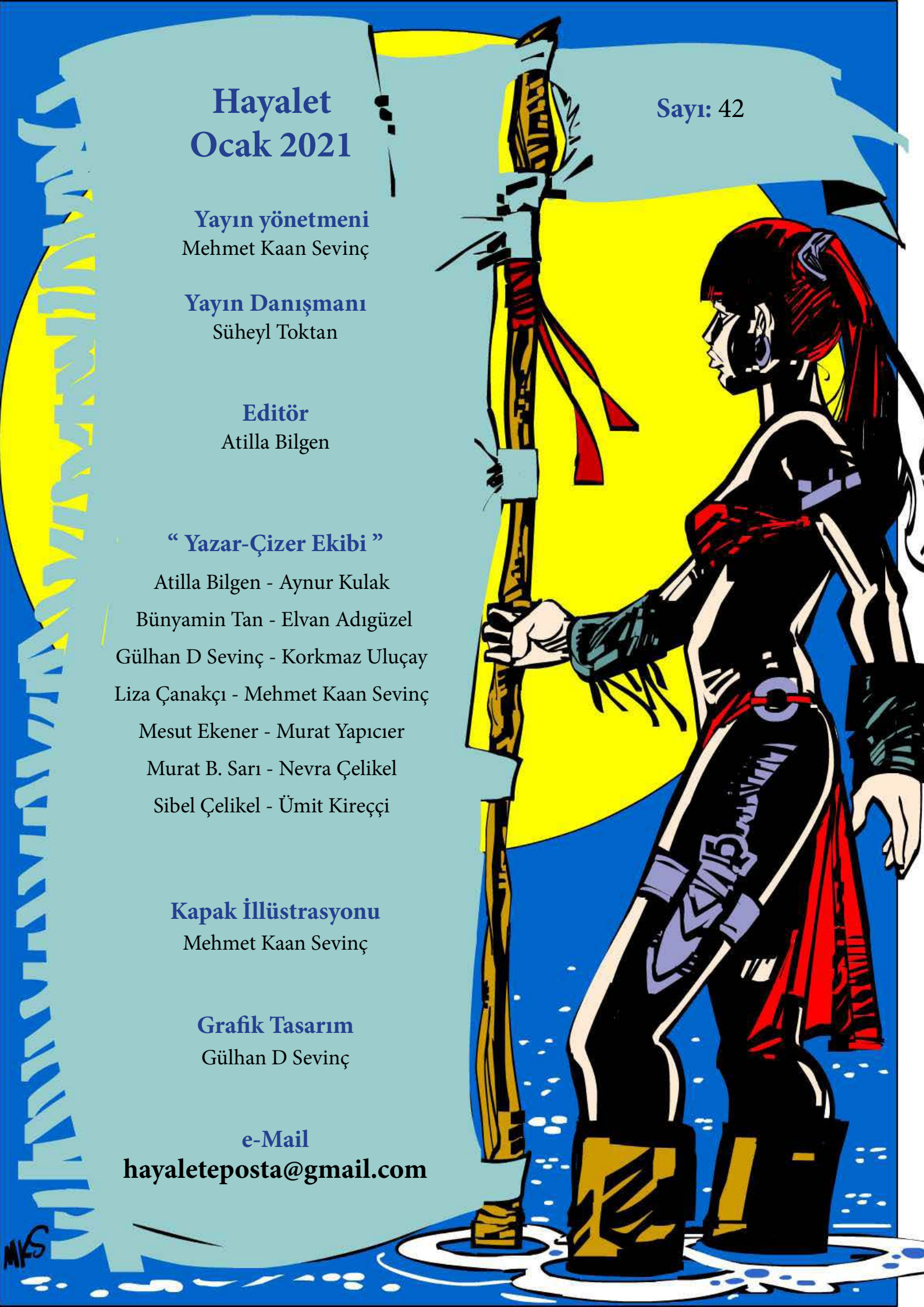

Editörden

Her yeni yıla büyük umutlar ve iyi dileklerle girilir. İki bin yirmi yılına da aynı temennilerle girmiştik, ancak öyle bir yıl yaşadık ki, herkes bir an önce bitmesi için gün sayar oldu. Ve sonunda bitti!

Dilimiz yandığından iki bin yirmi bir yılından öyle büyük beklentilerimiz yok. İleriki yıllarda adından bahsetmeyeceğimiz kadar sıradan bir yıl olsun, bize yeter.

Bir de güzel yılların başlangıcı olursa tadından yenmez.

Yeni yılda yeni sayılarımızla buluşmak üzere. Mutlu seneler…

Hayal'et Resimli Mecmua.

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

BANKSY KİMDİR?

Banksy, kariyerine İngiltere'nin Bristol kentinde 'grafitti' olarak adlandırılan sprey boyayla binaların duvarlarına resim yapmaya başladı ve dünyanın en tanınmış sanatçılarından biri haline geldi. Banksy'nin eserlerinin değeri milyonlarca dolarla ifade ediliyor.

BANKSY'DEN YENİ GRAFFITI HAPŞIRIK

Sokak sanatının efsanevi ismi Banksy, dünya çapında milyonlarca insanı etkileyen Covid-19 ilgili yeni bir esere imza attı. Gizemli sanatçı, 'hapşu' anlamına gelen 'Aachoo!!' adını verdiği eserde, Covid-19 önlemlerini hapşırırken tükürük saçan yaşlı kadın ile anlattı.

Banksy, İngiltere'nin Bristol kentinde bir evin duvarında hapşırırken takma dişlerinin ağzından fırlayan yaşlı bir kadının çizildiği grafitinin kendisine ait olduğunu doğruladı.

Esanevi sokak sanatçısı, Totterdown'da Vale Caddesi'ndeki yarı müstakil bir evin duvarında çizdiği grafitinin fotoğrafını Instagram hesabından paylaştı.

Sanatçı, 3 fotoğrafın olduğu paylaşımda, hapşırma sonucu bastonunu ve çantasını da düşüren kadın, hem bir çöp kutusunu devirmesine hem de bir adamın şemsiyesinin uçmasına neden oluyor gibi kurgu da yaptı.

BANKSY'NİN SON ESERİ EVİN FİYATINI 17 KAT ARTTI

Sokak sanatçısı Banksy'nin İngiltere'nin Bristol kentinde geçen hafta yeni eserini yaptığı evin satış değeri, yaklaşık 17 kat yükseldi.

Banksy, geçtiğimiz ay koronavirüsle ilgili ***'hapşu'*** anlamına gelen ***'Aachoo!!'*** adını verdiği eserini Bristol kentinde bulunan bir evin duvarına resmetmişti.

Gayrimenkul ve sanat uzmanları evin değerinin neredeyse 17 kat arttığını. evin 300 bin pounddan 5 milyon pounda yükseldiğini belirtti.

Evin sahibi ise Nick Malkin, evin daha önce satışta olduğunu belirterek önceliklerinin sanatçının eserinin iyi korunması olduğunu belirtti.

DC COMICS : Batman, siyah olacak

DC Comics, yeni çizgi romanlarda Batman'in kostümünü Tim Fox isimli siyah bir karakterin giyeceğini duyurdu.

DC Comics, Batman'in yeni çizgi romanmaceralarında Batman'i Tim Fox isimli siyah bir karakter canlandıracak. Yeni çizgi roman serisinin hikayesi, 12 Yıllık Esaret (12 Years A Slave) filminin senaristi John Ridley tarafından kaleme alınacak.

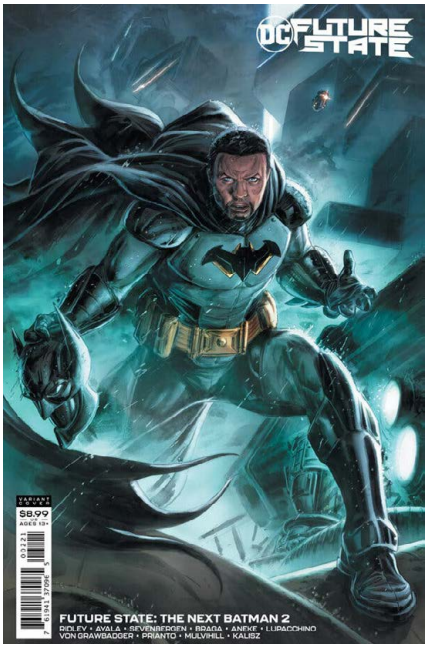

DC Comics, yeni çizgi romanlarda Batman'in kostümünü Tim Fox isimli siyah bir karakterin giyeceğini duyurdu.

DC Comics'in geçenlerde yaptığı açıklamaya göre Bruce Wayne'in şirketlerini yöneten Lucius Fox'un kendisinden uzakta büyümüş olan oğlu, Batman rolünü devralacak.

Yeni çizgi romanlar, Gotham'ın kötü yürekli Magistrate tarafından yönetildiği bir gelecekte geçecek. Bruce Wayne'in öldürüldüğü ve maskeli kahramanların yasaklandığı bu evrende günü kurtarmak için Fox, yeni Batman olmaya karar verecek.

Yeni çizgi roman serisinin hikayesi, 12 Yıllık Esaret (12 Years A Slave) filminin senaristi John Ridley tarafından kaleme alınacak. Çizimleri Nick Derington and Laura Braga yapacak.

7'den 70'e tüm çocuklara

Lunapark

7'den 70'e Lunapark aylık çocuk dergisi; e-dergi formatıyla, eylül ayından beri, aksaklığa mahal vermeden, internet mecraları üzerinden çocuklara ve çocuk dergisi sevenlere ulaştırılıyor. 7'den 70'e ibaresine takılmayın, 80 yaşındakiler de okuyabilirler :)

Tamamen gönüllülük şiarıyla hazırlanan ve yol alan Lunapark; Benim, senin, onun, hepimizin çocuk dergisi olma amacında. Takip edip okumanın yanı sıra, yazılarıyla, çizimleriyle dergiye omuz vermek isteyen, eli kalem tutan, dudağında çalacak ıslığı olan, çocukları ve çocuk dergilerini seven her arkadaşımıza açık Lunapark'ın sayfaları. Dergide yer almasını istediğiniz çalışmalarınızı, eleştiri ve önerilerinizi: lunaparkeposta@gmail.com adresinden ulaştırabilirsiniz.

Ayrıca, küçük kardeşlerimizin yazı, çizi, fotoğraf, şiir ve hikaye türü çalışmalarını da beklediğimizi özellikle belirtelim.

Dergimiz, aralık ayında yayınlanan 4. sayısı ile, yine baştanbaşa renkli, eğlenceli ve dopdolu. Dergiyi okuduktan sonra sevdiklerinizle paylaşmayı da ihmal etmeyin lütfen.

Sevgiyle kalın, **Lunapark**'ta kalın...

https://lunaparkcocukdergisi.blogspot.com/

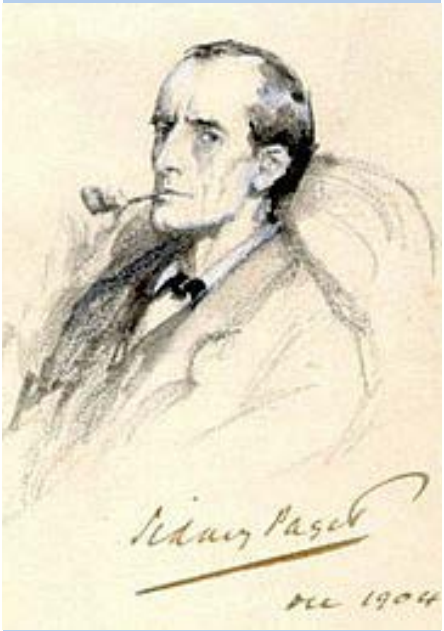

The Strand dergisinde Holmes tutkunu bir ressam olan Sidney Edward Paget tarafından çizilmiş resmi.

Sherlock Holmes'ün Arsen Lüpen İle Sergüzeştlerinden:

SHERLOCK HOLMES 167 YAŞINDA

Arthur Conan Doyle'un yarattığı Britanyalı hayalî dedektif 6 Ocak 1854'te Londra'da doğmuştur. İlk hikâyesi olan Kızıl Dosya 1887 yılında gazetede basılmaya başlanmıştır. Sherlock Holmes, dedektif kahramanlar içerisinde belki de en meşhur olanıdır. Olayları gözlem yoluyla çözmesi ile ünlüdür.

Yazar Doyle, Holmes karakterini yaratırken dönemin ünlü doktorlarından Profesör Joseph Bell'i kendisine örnek almıştır.

Dr. Watson, bu kurgudaki en önemli yere sahiptir.Dr. John Watson, Sherlock Holmes ile ***"Kızıl Dosya"*** macerasının başında karşılaşır. Afganistan'dan dönen Watson, bir ev arkadaşı arayan Holmes'le tanıştırılır. Watson, Sherlock Holmes'un 23 yıllık kariyerinin 17 yılını kaleme almıştır.

John Watson ***"Dörtlü ittifak"*** hikâyesindeki müşterileri Mary Morstan ile evlenmiştir. Holmes'un Moriarty ile olan karşılaması ve "ölümü"nün ardından, Morstan bilinmeyen bir nedenle ölür. Bu olaydan sonra Watson tekrar 221B Baker Sokağı'na, Holmes'un yanına taşınır. Hayatına bu adreste ona yardım ederek devam eder.

James Moriarty Her kahraman gibi, Sherlock Holmes'un da bir ezeli düşmanı vardır. James Moriarty, varlıklı bir ailenin üstün matematik zekasına sahip oğludur.Holmes, onun için ***"Suçun Napolyonu"*** tabirini kullanır. Doyle, Moriarty'yi Holmes'un kötü bir versiyonu olarak tasarlamış ve Holmes'un yenmek için kendini feda edeceği bir düşman olarak öne sürmüştür.

Conan Doyle, bir zaman sonra Holmes öyküleri dışında tarihi romanlar yazmak istemiştir, ve Son Soruşturma adlı hikâyede Holmes'ü en büyük düşmanı Profesör Moriarity'nin öldürmesini sağlamış, ancak halkın buna tepkisi büyük olunca ve Conan Doyle'un diğer yazıları Holmes kadar başarılı olmayınca, Holmes yazarı tarafından uygun bir şekilde diriltilmiştir.

Sir Arthur Conan Doyle tarafından oluşturulan Britanyalı hayalî dedektif kahraman,Sherlock Holmes, polisiye edebiyatının önemli ilk kişiliklerinden biridir. Gazetelerde yayınlanan maceraları polisiyenin halk arasında yaygınlaşmasına yardımcı olmuştur.

Bünyamin Tan

Kızılderililer, Amerika kıtasının kadim halkıdır. 'Beyaz adam' tarafından itilip kakılan, soykırıma uğrayan, toprakları zorla elinden alınan ve her türlü melanetin kaynağı olarak görülen bu kadim halkın hikâyesi de anlatı türlerinde 'öteki'nin hikâyesi olup çıkmıştır.

Bir Beyaz Adam Güzellemesi ve Vahşi Kızılderililer Propagandası:

ORMANLAR HAFİYESİ MEŞHUR SEYYAH BUFFALO BİLL'İN SERGÜZEŞLERİ

The only good Indian is a dead Indian.
"En iyi Kızılderili, ölü Kızılderilidir."
General Philip Sheridan (1851)

Kızılderililer, Amerika kıtasının kadim halkıdır. 'Beyaz adam' tarafından itilip kakılan, soykırıma uğrayan, toprakları zorla elinden alınan ve her türlü melanetin kaynağı olarak görülen bu kadim halkın hikâyesi de anlatı türlerinde 'öteki'nin hikâyesi olup çıkmıştır. Yaptığı soykırımları ve işlediği günahları örtbas etmek çabasıyla yayın dünyasını bir propaganda aracı olarak kullanan 'beyaz adam' tarafından kötü ve mücadele edilmesi gereken insanlar olarak lanse edilen bu halk, kendisine karşı haksız yere işlenen suçların faili kendisiymiş gibi gösterilmiş ve yansıtma psikolojisinin bir aksi olarak ölüm meleği gibi tasvir edilmiştir. 'Beyaz adam'ı öldürmek için fırsat kollayan bayağı, adi, medeniyetsiz bir katiller güruhu olarak yansıtılmışlardır.

Kolomb günü olarak kutlanan 12 Ekim 1492 tarihi, kıtanın beyazlar tarafından keşfedildiği gündür. Kızılderililerin kaderi bu tarihle değişmiş; kölelik, soykırım, yağma ve tecavüz kültürü bu barışçıl halkın başına bela olan musibetler haline gelmiştir. Bu kötülüklerin arasında Teksas-Kızılderili savaşlarında çiçek hastalığıyla enfekte olmuş battaniyelerin Lenape Kızılderililerine verilmesi de vardır ve birçok insan yaşamını bu sebeple kaybetmiştir. Kolomb'un kendi mektupları ile tarihçi Barolomé de Ias Casas'ın kayıtlarında Karayip Adaları'nın keşfinden sonra barışçıl Aravaklara karşı yapılan soykırımın büyüklüğü görülebilir. Altın rezervlerinin sömürüldüğü ve sağ kalanların köleleştirildiği Tayno soykırımı, bir gece baskınıyla gerçekleştirilen Kaligano soykırımıyla yok edilen ve sınır dışı edilen birçok Karip Kızılderilisi, İngilizlerin kafa derisini yüzülerek katlettiği Kızılderililer, Pequot soykırımında evleri yakılarak öldürülen Algonkinler, Avrupalıların yoğum kampanyalarla kotardıkları Beothuk soykırımı, Kanada'da sözüm ona bu medeniyetsiz

halkı eğitmek amacıyla yatılı okullara yerleştirilen Kızılderililerin uğradıkları şiddet ve tecavüzler, bu utanç dolu tarihin üzerinde ayrı ayrı durulması gereken sayfalarıdır. Bunların yanı sıra Yana, Modok, Yuki, Viyot, Tolova, Sand Creek, Yaki, Guatemala, Vayana, Aché, Charrúa, Chaco, Selknam, Yanomami, Akuntsu, Botokudo ve Capacete soykırımlarını da bu listeye eklemek gerekir.

Bu tarihi gerçekliğe rağmen Batı'nın sözüm ona "cesur" ve "kahraman" kovboylarının mücadele ettiği amansız maceralarla dolu hikâyeler, romanlar, çizgi romanlar, diziler ve filmler piyasaya sürülmüş ve bu utanç tarihini örtbas etmek için "Yavuz hırsız, ev sahibini bastırır" düsturunca propagandalar yapılmıştır. Bugün bile hâlen Kızılderililerin mücadele edilmesi gereken kötü ruhlu insanlar olduğu ve kovboyların onlarla amansızca savaşan kahramanlar olduğu propagandasını yapan yapımlar görülmektedir. Ülkemizde de Tom Miks Teksas çizgi romanlarının Western meraklılarının zihninde yarattığı bu imaj görülmekte olup haftasonu sabahları yayınlayan Western filmlerini sıkı sıkıya takip eden bir topluluk da yaratılmıştır. Buna Western konulu romanlar da eşlik etmiştir. Fakat ülkemizde bu propagandanın işlendiği ilk eserler yayımı, Latin harflerinin kabulünden önce başlamıştır.

Erol Üyepazarcı'nın Korkmayınız Mr. Sherlock Holmes isimli çalışmasında, "Tom Miks'in Atası Buffalo Bill" başlığıyla tanıttığı bu beyaz adam propagandası içeren polisiye serinin yayım yılı 1926'dır. "Ormanlar Hafiyesi Meşhur Seyyah Buffalo Bill'in Sergüzeştleri" dizi kaydıyla yayımlanan bu serinin Pekos Bill ve Tom Miks'in ilk prototipi olduğunu belirten Üyepazarcı, kıtanın yerli halkı olan Kızılderililerle ve beyaz kötü adamlarla çarpışan Buffalo Bill'in bu maceralarını gerçek polis romanlarıyla ilgisi olmayan ve çarpıtılmış bir dime novel olarak değerlendirir. Amerika burjuva kesiminin kıtanın yerli halkını katletmesine uydurulan gerekçelerle dolu olan bu gayretin sonraki dönemde sayısız Buffalo Bill öyküsü yazılmasına öncülük ettiğini belirtir. Üyepazarcı'nın tespitine göre bu hikâyelerin asıl kaynağı Fenimore Cooper'ın Mohikanlar'ın Sonuncusu adlı romanıdır.

Buffalo Bill Kimdir?

26 Şubat 1846 tarihinde Le Claire, Scott County, Iowa'da dünyaya gelen ve 10 Ocak 1917 tarihinde Denver'da ölen Buffalo Bill'in gerçek adı William Frederick Cody'dir. Amerikalı bizon avcısı, şovmen ve asker olan Bill, Amerika yerlilerine karşı yürütülen savaşlarda ve soykırımlarda kılavuzluğuyla daha çok ün kazanmış biridir. Daha 15 yaşındayken Pony Express denen atlı posta servisinde çalışmaya başlamış olan Bill, Amerikan İç Savaşı çıkınca Pony Express'teki işinden ayrılmıştır. Kuzey ordusunda görev almak için başvurmuş ve iz sürücü, kılavuz olarak istihdam edilmiştir. Kansas-Pasifik Demiryolu yapımında çalışan işçilere bizon eti tedarik etme işi de kendisine verilmiş ve böylelikle tanıştığı yerlilerin ve sığır çobanlarının katılımıyla ilk Vahşi Batı Gösterisi'ni düzenlemiştir. Böylelikle Buffalo Bill'in yaşamı ve maceralarıyla alakalı birçok kitap yazılmaya başlamış ve pek çok filme konu olmuştur.

Ormanlar Hafiyesi Meşhur Seyyah Buffalo Bill'in Sergüzeştleri

Ormanlar Hafiyesi Meşhur Seyyah Buffalo Bill'in Sergüzeştleri, toplamda 5 kitaptan oluşmaktadır. Ancak bir kitabına yaptığımız araştırmada rastlayamadık. İstanbul'da Kader Matbaası'nda basılan bu seri, Kitaphane-i Sudi tarafından yayımlanmıştır. Resimli olup 30-40 sayfalık maceralar içeren bu kitapların ilk ikisinin Arif Nami, üçüncüsünün

Hikmet Sami ve dördüncüsünün de Hulki Hikmet tarafından çevrildiği görülmektedir. Arkansas Haydutları, Kanada Irmağı, Altın Derenin Menfur İkametgâhı ve Kara Derisi Soyanlar Çetesi adlı hikâyelerden oluşmaktadır. Bunlardan Kanada Irmağı adlı hikâyenin metnine maalesef ulaşamadık. Makalenin ilerleyen kısımlarında bu hikâyelerin özetleri, kahramanları ve hikâyelerde işlenen beyaz adamın Kızılderililer aleyhine yaptığı propagandalar irdelenecektir.

1.Arkansas Haydutları: Olaylar 1863 yılında geçmektedir. "Sarı toz hastalığı" denilen altın faaliyetlerinin büyük bir çılgınlık yarattığı zamanlardır. Yakınında akmakta olan nehir yatağında altın tozu bulunmasıyla, maden işçilerinin ikamet ettiği büyük bir şehir haline gelen Benton'da, Keçi Billy adında bir haydut ortaya çıkmış ve işlediği cürümler sebebiyle tutuklanmıştır. Fakat bir şekilde kodesten kaçan Billy, adamlarıyla karakol görevlilerini öldürür ve kendi davasına bakan Hâkim Pat Garen'i de öldürerek intikamını alır. Bu şehre varmak üzere yola çıkan Buffalo Bill; Bob Hurricane ve Dick Calamity adlı adamlarıyla bir derede kütüğe bağlanmış olarak ölüme terk edilmiş halde buldukları Pedro ismindeki haydudu kurtarıp ondan Keçi Billy'nin hikâyesini dinlerler. Vardıkları karargâhta Billy'nin işlediği suçları haber veren mektubu getiren ulakla konuşup bu işe el koymaya karar verir. Arkadaşlarıyla doğruca Benton'a doğru yola çıkar ve olaylar böylelikle başlamış olur.

Hikâyede görüldüğü üzere üç beyaz adamın adaleti sağlayan kimseler olarak yansıtıldığı görülür. Hikâye içerisinde olayın yaşandığı mekân (Benton şehri) tasvir edilirken, şehre ulaşmak için çıkılan ıssız ve sarp yolda kervanların vahşilerin saldırısına uğradığı ve kervandaki bazı kimselerin bu vahşilerce, yani Kızılderililerce katliama uğradığına değinilir. Bu katliamdan kurtulanların sığındığı ve isyancılarla mücadele etmek için gelen askerlerin kurduğu karargâh ise bölgedeki tek "medeni" noktadır. Kızılderililerle ilgili kullanılan bir diğer ötekileştirici ifade ise kurtarılan Pedro isimli haydudun, Buffalo Bill ve adamlarına bölgeyi tanıtırken "haydutların ve kırmızı derililerin cirit attığı yer" şeklindeki tasviridir. Kızılderililer, böylesi azılı bir haydudun ağzından bile, haydutlarla bir tutulan bir üslupla dile getirilirler.

2.Altın Derenin Menfur İkametgâhı: Buffalo Bill ve arkadaşları, Arkansas Nehri üzerinde bir kayıkla yol alırken nehrin kenarında ve biraz ilerideki adacıkların üzerinde konuşlanmış olan vahşi Kızılderililerin saldırısına uğrarlar. Hem karadaki hem de kayıkla kendilerini takip eden bu vahşilere karşı amansız bir mücadele verirler ve nihayetinde bir göle varıp oradan Altın Dere denilen bir izbelikten geçerek yollarına yaya olarak devam

ederler. O sırada, beyaz adamların ordusuyla anlaşan bazı Kızılderili kabileleri (Delawareler), diğer Kızılderili kabilelerine karşı en iyi süvarileriyle orduyla birlikte hareket etmektedir. Bu kabilelerden birinin reisi olan Çevik Kurt adlı kabile şefinin oğlu Sıçrayan Antilop adındaki on beş yaşındaki çocuk, zamanında Siyu kabilesince kaçırılmış ve Buffalo Bill tarafından kurtarılmıştır. Fakat Apaş kabilesi şefi Kudurmuş Sırtlan, intikam almak için Bill ile kan kardeşi olan Sıçrayan Antilop'u ve arkadaşlarını kaçırıp intikam almak için yemin etmiştir. Ormanda yürürken adamlarıyla saldırıya uğrayan Bill, bu kabilenin elinden kurtulmaya ve Antilop'u kurtarmaya çalışır.

Bu hikâyede Kızılderiler için kullanılan ötekileştirici ifadelerin başında vahşi ifadesi gelmektedir. Bunlar güya beyaz adamlara savaş ilan etmiş vahşilerdir. İşleri hilekârlık olup tuzak kurma peşindedirler. Hatta etrafları Kızılderililerce sarılan Bill ve adamlarınca "yezit herifler" diye anılırlar. Yine onlarla ilgili kullanılan bir diğer menfi tabir "kırmızı şeytanlar" ibaresidir. Onlar, tuhaf dini ritüellere sahip ve kan akıtmaktan çekinmeyen, vahşi ve medeniyetsizidirler. Yaşadıkları coğrafya, Mississippi Nehrinin akıp gittiği ıssız ve vahşiliklerle dolu

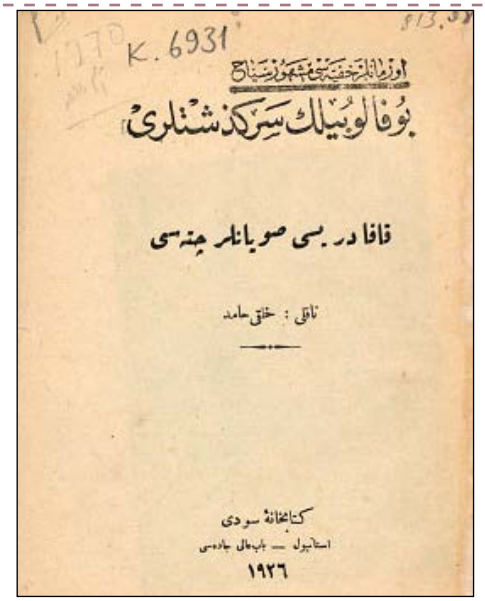

korkunç bir yerdir.

3. Kafa Derisi Soyanlar Çetesi: Bu hikâyede Buffalo Bill ve arkadaşları, Manitoba'ya gitmek için Montana yolu üzerinden yola çıkarak dar dağ geçitleri yoluyla ilerlemektedir. Bu yolculuğun sebebi ise kendilerine Kafa Derisi Soyanlar Çetesi adı verilen ve başlarında Jeff Kimley adında bir haydudun bulunduğu güruhun faaliyetlerine son vermektir. Bu çete, Montana'da ahaliyi soyup soğana çeviren, kimi Montanalıyı öldüren ve esir aldıkları insanları da kafa derilerini yüzmek suretiyle işkence ederek ortadan kaldıran azılı bir çetedir. Avrupa'dan ve Amerika'nın çeşitli bölgelerinden gelen polisler de olayları önleyememiştir. İşledikleri cinayetler sınırı aşmış ve Kanada'da dahi duyulmuştur. Montana, sınır şehridir ve suç işleyen çete üyeleri sınırdan Kanada tarafına geçerek yerel güçlerin elinden kurtulmaktadırlar. Halk, büyük korku içindedir ve validen bu işi çözmesini isterler. Eğer çözemezse şehri terk edip gitmekle tehdit ederler. Çaresiz kalan vali de işi Buffalo Bill ve arkadaşlarına havale eder. Bill; Kimley ve çete adamlarını Manitoba'daki mağarasında yakalamayı ve işini bitirmeyi tasarlamaktadır.

Hikâyede anlatılan Kafa Derisi Soyanlar Çetesi lideri Jeff Kimley ve adamları "vahşiler" diye anılan Kızılderililer ile Kızılderili-beyaz melezi olan haydutlardan oluşmaktadır. Kafa derisi soymak gibi korkunç faaliyetleri, beyaz adamın Kızılderililer için kullandıkları ve aleyhlerine propaganda aracı yaptıkları bir faaliyettir. Hâlbuki bu işlemi, birçok Kızılderiliye uygulayan İngilizler hakkında tek satır yazı bile yoktur. Bununla beraber bu hikâyede de yine vahşi medeniyetsiz, hilekâr ve şeytani varlıklar olmakla itham edilirler.

Kaynakça:

Buffalo Bill, https://www.wikizero.com/tr/Buffalo_Bill, [erişim tarihi: 5.12.2020].

Erol Üyepazarcı, Korkmayınız Mr. Sherlock Holmes, Göçebe Yayınları, 1997, s. 158.

Kızılderili Soykırımları, https://www.wikizero.com/tr/K%C4%B1z%C4%B1lderili_soyk%C4%B1r%C4%B1mlar%C4%B1, [erişim tarihi: 5.12.2020].

e-kitap Google

ÇIZGI ROMAN MASALLAR

https://www.kisa.link/Ocxs

Çizgi Roman, - Masallar

ÇİZGİ ROMANLI KELİME BULMACA

Hazırlayan:
elvan adıgüzel

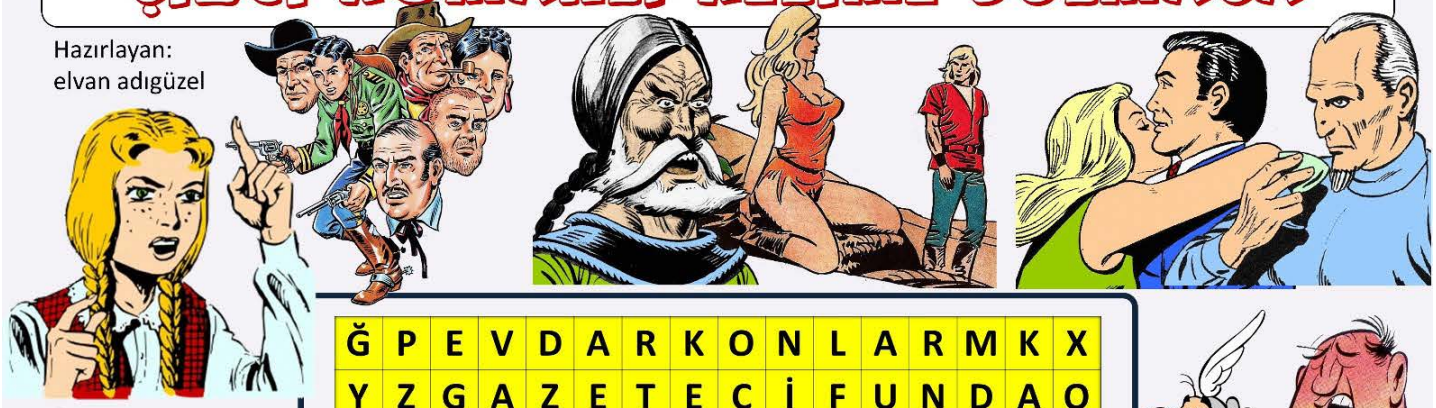

Ğ	P	E	V	D	A	R	K	O	N	L	A	R	M	K	X
Y	Z	G	A	Z	E	T	E	C	İ	F	U	N	D	A	O
I	Ü	İ	L	U	P	A	P	R	İ	K	A	L	İ	L	Ş
L	S	B	S	K	İ	D	E	D	M	İ	Ğ	İ	D	E	D
A	W	E	İ	S	S	M	A	N	K	U	L	M	B	M	A
N	T	H	D	İ	Ğ	P	I	G	J	L	İ	V	İ	İ	L
L	B	K	A	C	R	B	C	E	İ	S	L	Ğ	N	T	T
I	D	O	L	D	T	L	A	D	Y	S	İ	F	B	İ	O
M	I	S	V	Ç	Ş	İ	Z	M	E	B	T	Ç	İ	C	N
A	N	T	D	L	O	K	İ	E	R	R	H	O	R	E	L
H	Ç	O	R	N	Y	U	M	F	Ö	A	Q	Ş	S	Y	A
M	W	K	E	İ	Ç	R	L	İ	V	N	Ç	M	U	N	R
U	G	Z	G	Z	M	M	I	S	E	D	U	R	R	T	E
T	B	U	L	U	T	U	S	T	I	Y	A	H	A	G	F
I	F	R	O	S	R	S	E	O	Q	R	L	N	T	K	E

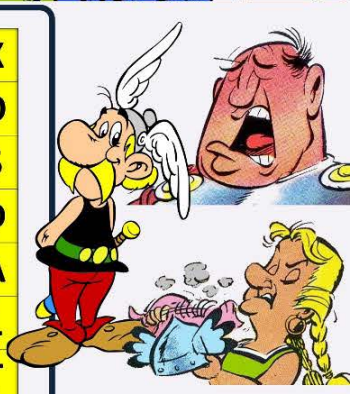

Çizgi romanlarda kahramanlar vardır ve kahramanların da düşmanları, dostları olur. Bulmacamızda, kahramanların maceralarında yer alan kötü karakterler ve kadın karakterlerin adlarını soruyoruz. Sorduğumuz bütün karakterlerin resimlerini, kahramanlarımızın yanlarına ekledik. Sadece birer kadın ve birer kötü karakter yer alıyor bulmacada, kahramanlar yok. Buyurun öyleyse, kolay gelsin....

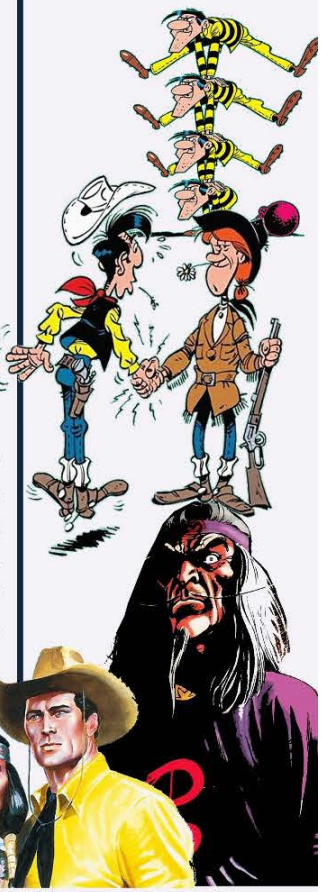

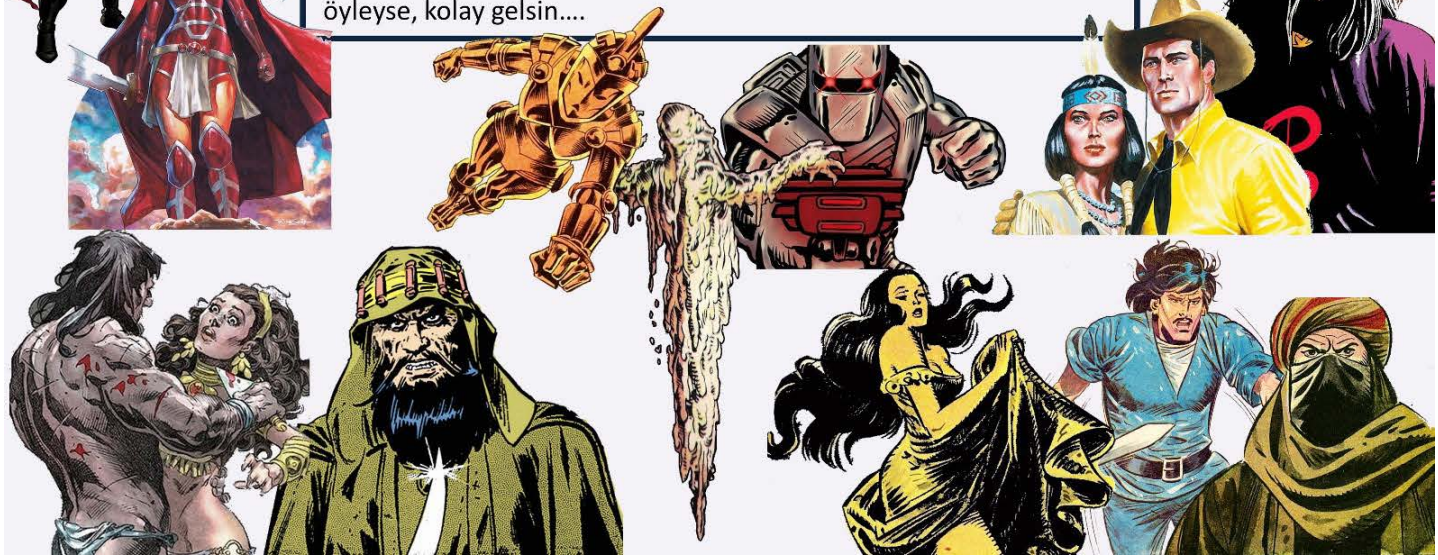

SALE
· SPECIAL OFFER ·
• T-shirt
• Hoodie
• Tote bag
• Pet hoodie
• Mug and more
teespring.com/
stores/mrl-star

Ümit KİREÇÇİ

Önce yazı, sonra: ÇİZGİ ROMAN SENARYOSU

Bütün tekniklerin anlatıldığı "Önce yazı, sonra çizgi: Çizgi Roman Senaryosu" kitabı okurla buluştu. Lâl Kitap tarafından yayınlanan Ümit Kireççi'nin "Çizgi Roman Senaryosu" adlı eseri gerek çizgi roman senaryosu yazmakla ilgilenenler gerekse de çizgi roman okurlarından işin mutfağına da merak duyanlar için harika bir kaynak. Kitabın illüstrasyonları ise Ters Dergi çizeri **Necmi Yalçın**'a ait.

"Anlatılan çizgi roman senaryosu teknikleri başta sinema olmak üzere drama yazımına rahatlıkla uyarlanabilir. Bu yüzden kitap daha da değer kazanıyor. Çizgi romandan tiyatroya, televizyondan sinemaya, içinde drama geçen herhangi bir alana ilgi duyanlar mutlaka okumalı." **(Kudret Sabancı)**

"Bir çizgi roman, sadece bir çizgi roman mıdır? Sadece eğlence? Sadece zaman geçirmek? Sadece derinlik? Yoksa… Biraz bağımlılık? Biraz kimlik? Biraz sanallık? Biraz aidiyet? Biraz anonimlik? Veya… Biraz anlatı? Liste uzatılabilir ve farklı bakışların farklı perspektiflerden farklı yöntemlerle çizgi romanları tanımladığını göreceksiniz. Bir çizgi roman senaryosunu düşünmek ise olağanüstü bir deneyim. Gerçek bir ikinci dünya deneyimi. Bu işin gerçek üstatlarından Ümit Kireççi ise size sıra dışı standartlarda bir kitap sunuyor. Sanırım kendisinin görmemizi sağlayabilmeyi umduğu şey, kitaptaki yaklaşımların tümü ve daha fazlası ışığında bir çizgi roman senaryosunun asla sadece bir çizgi romandan ibaret olmadığını göstermek. Bunu da hakkıyla başarıyor doğrusu." **(Prof. Dr. Uğur Batı)**

"İyi çizgi roman senaryosu yazmak (yani geçekten iyi) ardışık resimlerle anlamlı ve sağlam bir hikaye anlatabilme sanatıdır. Ümit Kireççi iyi bir çizgi roman senaryosunun nasıl yazılacağını, analitik bir altyapının üstünde sade, anlaşılır bir dille formüle ederek, bu işe gönül veren gençlere ışık tutuyor." **(Enis Temizel)**

Resimleyen : Necmi YALÇIN
Yayınevi : Lal Kitap

Atilla Bilgen

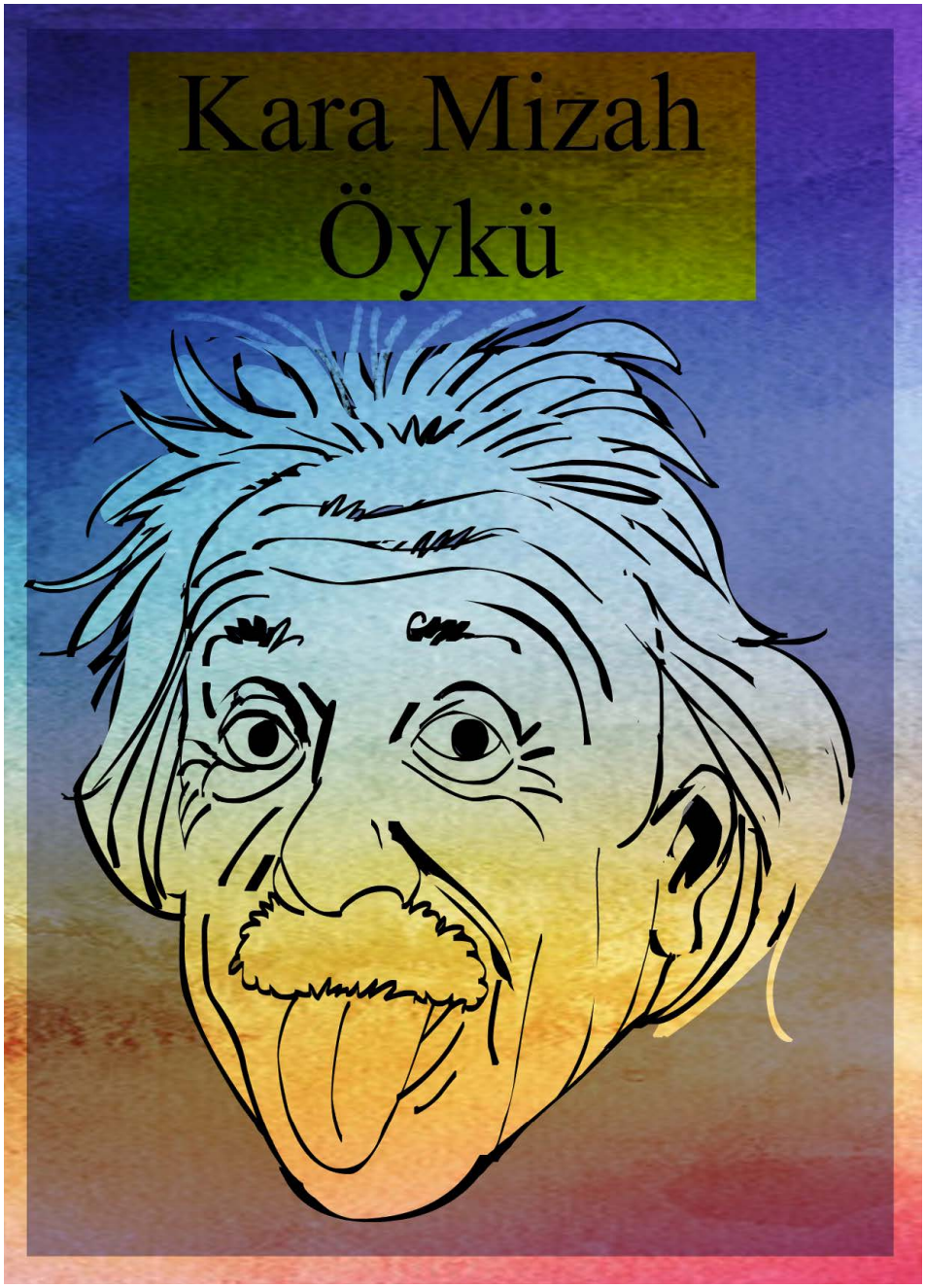

ACİL SERVİSTE SIRADAN BİR GECE!

Gecenin o saatinde koridorda bekleşenlerin hemen hepsinin kendilerine göre bir derdi, telaşı olduğundan yanından geçenler, inlemesini duyanlar bir anlığına duruyor, acıyan gözlerle ona bakıyor, ardından kendi koşuşturmalarına devam ediyorlardı. Yaklaşık bir saat süren bekleyişin ardından hemşire "Korkmaz Gözükara." diye bağırdı.

Korkmaz Gözükara Bağcılar Devlet Hastanesine akşam saatlerinde ambulansla getirildi, giriş işlemleri yapıldı ve sırası geldiğinde muayene edileceği söylendi. Sağa sola koşuşturan bir refakatçisi olmadığından bir süre sonra bırakıldığı yerde unutuldu! Yattığı sedyede sabırla beklerken acı çektiği her halinden belliydi. Gecenin o saatinde koridorda bekleşenlerin hemen hepsinin kendilerine göre bir derdi, telaşı olduğundan yanından geçenler, inlemesini duyanlar bir anlığına duruyor, acıyan gözlerle ona bakıyor, ardından kendi koşuşturmalarına devam ediyorlardı. Yaklaşık bir saat süren bekleyişin

ardından hemşire "Korkmaz Gözükara." diye bağırdı. Yattığı yerden zorlukla doğrulup elini kaldırdı. Yanına gelip refakatçisini sordu. Gözlerini hemşireden kaçırarak yalnız olduğunu mırıldandı. "Yanında yardım edecek kimse yok, öyle mi?" diye bir kez daha sordu. Utancından yüzü kızardı ve yatığı yerde küçüldükçe küçüldü. Hemşire ufak tefekti, dolayısıyla sedyeyi itecek gücü ve isteği yoktu. Bir süre ne yapacağını düşündü, ardından "Sen biraz bekle." dedi ve gerisin geriye dönüp bankoya gitti, telefonu eline alıp bir yerleri aradı. Muhtemelen yardım edecek bir hastabakıcı araştırıyordu, ancak burası adı üzerinde acil servisti, her görevlinin yetişmesi gereken onlarca acil iş olduğundan birini bulması zordu. Korkmaz Gözükara mecburen beklemeye devam etti. Sonunda yardım edecek hastabakıcı koridorun diğer ucunda göründü. Orta boylu, şişman, kırmızı yüzlü bir adamdı, üzerinde kullanılmaktan rengi solmuş gri bir önlük vardı. Yorgunluktan mı, yoksa angarya bir işe çağrılmanın verdiği kızgınlıktan mı bilinmez, keyifsizdi. Önce bankoya gitti ve meselenin ne olduğunu sordu. Korkmaz Gözükara yattığı yerden hemşirenin kendisini işaret ederek bir şeyler söylediğini gördü. Bedeninin duruş tarzı, yaptığı el kol hareketleri duyduklarından hoşnut olmadığını gösteriyordu. Kötü bir tat almışçasına yüzünü buruşturdu, ağırlığını bankoya vererek hemşireyle tartıştı. İtirazı bir işe yaramayınca kendi kendine söylenerek sedyede biçare bir halde yatan Korkmaz Gözükara'nın yanına geldi ve onu baştan aşağıya süzdü. Bakışlarından huzursuz olmuştu, ama kaçacağı, saklanacağı bir yer yoktu, bu yüzden yattığı yerde büzülüp öylece kaldı.

"Hasta dediğinin kimi kimsesi olmaz mı hemşerim?"

Hastabakıcının normal bir ses tonuyla sorduğu soru, gerek saatlerdir çektiği sıkıntıdan, gerekse adamın öfkeli halinden dolayı kulağında top gibi patladı. Çocukluğundan beri yakasını bir türlü bırakmayan, her şeyden ve herkesten duyduğu korku hissi bedenini anında ele geçirip acısını unutturdu. Gözlerini sedyenin yer yer aşınmış demirlerine yöneltip "Olmaz olur mu, elbette var efendim." diye mırıldandı. Duyduğu yanıt üzerine hemşirenin hastadan yanlış bilgi aldığını, kendisini boşuna çağırdığını sanıp umutlandı. Yeniden arazi olabilecek, sigarasını rahatça tüttürebilecekti. Hafiften sırıtarak "Ha o zaman mesele yok. Nerede? Su almaya mı gitti?" diye sordu. "Hayır efendim. Evde!" dedi. Şaşırmıştı. "Nasıl ya?" diye sordu. Alnına boncuk boncuk dizilen terler yanağına doğru akarken "Karımın hastane fobisi var efendim. Kokusundan bile rahatsız olduğundan evde kalmayı tercih etti. Zaten benim de önemli bir şeyim yok efendim." dedi. İki adım geriye giderek Korkmaz Gözükara'yı baştan aşağıya süzdü. Duyduğuna inanmamışçasına alt dudağını aşağıya doğru sarkıtarak "O zaman neden yatıyorsun? Kalksana ayağa." diye sordu.

"Kalkamam efendim."

"Neden?"

"Birazcık düştüm!"

"İnsan bunun için acile mi gelir? Sabahı neden beklemedin hemşerim?"

"İnanın efendim benim de düşüncem böyleydi, ama eşim ambulans çağırdı, gelen sağlık görevlileri hastaneye kaldırılmam gerektiğini belirtince kendimi apar topar burada buldum! Yoksa bu saatte sizi rahatsız etmeyi asla istemezdim."

"Olan olmuş artık hemşerim. Şimdi gir içeri, neyin var bir baksınlar."

"İmkânsız efendim. Ayağımın üstüne basamıyorum ."

"Hııım. Demek basamıyorsun. Hele söyle bakalım neren ağrıyor hemşerim?"

Korkmaz Gözükara sağ ayak bileğini işaret edince hastabakıcı duraksamadan oraya bastırdı ve anında dalga dalga bir feryat sesi koridora yayıldı! Her gece bu tip haykırışlara alışık olduğundan istifini hiç bozmadı. Eğildiği yerden dikleştiğinde yüzünde ciddi bir ifade vardı. Başını iki yana sallayarak "Durum kötü hemşerim. Kırık var!" Duyduğu söz boynunun bükülmesine, gözlerinin dolmasına sebep oldu. Dişleriyle dudaklarını ısırarak "Benim için mahsuru yok, ama karım bu habere çok sinirlenecek." dedi.

"Üzülecek demek istedin herhalde?"

"Yok efendim, kesin öfkeden kudurur!"

"Hemşerim senin evde bekleyenin karın olduğuna emin misin?"

"Elbette!"

"Bu da iyiymiş! Bak hemşerim karın üzülse de kudursa da buraya gelmeli. Kokudan rahatsız oluyorsa taksın maskesini, uysun sosyal mesafesine! Ama ne gerek var, nasılsa İbrahim burada! İbrahim itsin sedyeyi, götürsün röntgene, yaptırsın çişini! İbrahim aç mı,

yorgun mu, bir işi var mı düşünen yok!"

"Çok özür dilerim efendim. Oldu bir kere!"

"Bundan sonra dikkatli ol hemşerim! Yok, illaki düşeceğim diyorsan, mesaimin olmadığı güne denk getir!" dedi ve sedyenin arkasına geçip Korkmaz Gözükara'yı doktorun odasına götürdü. Muayene sonunda İbrahim'in teşhisi tek farkla doğrulandı, sağ ayak bileği haricinde sağ kolda da kırık şüphesi vardı. Acısını gidermek için iğnesi yapılınca röntgene götürme işi de İbrahim'in başına patladı. Radyolojiye giderlerken sinirle sedyeyi sağa sola çarpıyor, Korkmaz Gözükara her seferinde yerinden zıplıyor, ama hastabakıcıyı sinirlendirmemek için sesini çıkartamıyordu. Aşağıya indiklerinde sedyeyi bir köşeye çekti ve "Az bekle hemşerim" diyerek odaya girdi. Dışarı çıktığında daha da öfkeliydi. "Sıra çokmuş. Bekleyeceğiz hemşerim." dedi.

"Bekleriz."

"Sana göre hava hoş! Kırmışsın kolunu bacağını elbet bekleyecen! Ya ben? Bak gecenin onu olmuş hala boğazımdan tek lokma geçmedi. Haydi, yemekten vazgeçtim bari bir sigara içsem. Ama nerede?"

"Ben nasılsa buradayım efendim. Siz içip gelin."

"Yok ya! Seni bir başına görecekler, hayırdır diyecekler, bülbül gibi şakıyacaksın, sonra da görevi aksatmaktan İbrahim'in başı belaya girsin! İşimiz bitmeden şuradan şuraya adım atmam."

Kimseye bir şey söylemem diye yemin ettiyse de İbrahim'i ikna edemedi. Hastabakıcının öfkesinden, söylenmelerinden o denli bunalmıştı ki, neredeyse karısını arar olmuştu! O korkuyla sindi, ancak İbrahim her on saniyede bir of çekiyor, ardından gözlerini üzerine dikerek dik dik bakıyordu.

"Efendim belli mi olur belki eşim fikrini değiştirir ve gelir, böylece benim yüzümden eziyet çekmekten kurtulursunuz."

"Bende şans olsaydı anam kız doğururdu!"

Düştüğü mahcubiyetten ötürü acısını unutmuş, kafayı kendisini nasıl affettireceğine takmıştı. Üzerinde sadece nüfus kâğıdı vardı. Onu da sedyeyle merdivenlerden indirilirken karısı eline tutuşturmuş ve "Aklın bir karış havada Korkmaz! Kimliğin olmadan nereye gidiyorsun?" diye azarlamıştı. Cüzdanını almayı akıl etseydi tereddüt etmeden içinde ne var ne yoksa İbrahim'e verir, dilinden kurtulurdu. Ne yapayım diye kıvranırken aklına gelen düşünceyi hiç tartmadan bir çırpıda söyledi. "Evden apar topar çıktığımdan cüzdanımı yanıma almayı unutmuşum efendim. Eşim nasılsa bir ara gelir, o zaman zahmetinizin karşılığını fazlasıyla ödeyeceğim." dedi ve anında pişman oldu. Resmen görevi başında bir memura rüşvet teklif etmişti! Bu olasılık aklına gelince kan ter içinde kaldı ve alelacele "Sakın beni yanlış anlamayın efendim. Size çok zahmet verdim. Yoruldunuz, aç kaldınız, sigaranızı içemediniz. Minnettarlığımı ifade anlamında söylemiştim." dedi. Umduğunun aksine İbrahim'in öfkesi artmadı, aksine gergin yüz hatları yumuşadı ve geldiğinden beri ilk defa gülümseyerek "Hemşerim iğne iyi geldi galiba." diye sordu.

"Doğru söylüyorsunuz. Daha iyiceyim.

"Belli belli. Ağrın azaldı kafan çalıştı!"

"Haklısınız efendim. Hastanede uzun süre yatarım herhalde. Siz ne dersiniz?"

"Dur hele röntgenini çektirelim belki de sadece çatlamıştır. Ameliyata filan gerek olmadan alçıya alır yollarız seni evine."

"Allah korusun efendim. Buraya kadar gelmişken hiç değilse bir on beş gün kalayım! Gerçi karım bu duruma çok kızar ama…"

Bunu duyunca İbrahim kendini tutamayarak koca bir kahkaha patlattı. Koridordakiler bir anlığına dertlerini unutup baktılar, ardından herkes kendi dünyasına geri döndü. Bastonuna dayanarak oturup etrafını meraklı gözlerle süzen gri takım elbiseli yaşlıca adam, diğerlerinin aksine onlara doğru usulca yanaşıp konuşmalarına kulak kesildi.

"Ya hemşerim sen nasıl adamsın? Herkes acilden çıkmak için dua ederken kalmak istiyorsun! Hele bir dök bakalım içini."

Korkmaz Gözükara soruyu duymazlıktan geldi. Başını önüne eğip sessizce bekledi, ancak İbrahim işin peşini bırakmaya niyeti yoktu. "Sen şimdi ciddi gerçekten ameliyat mı olmak istiyorsun?" diye bir kez daha sordu.

"Elbette istemiyorum efendim, sadece bir süre burada kalıp başımı dinlemek istiyorum."

"Bu iş için hastaneden başka yer bulamadın mı? Bak hemşerim bunca yıllık tecrübeme dayanarak söylüyorum çatlak bile olsa en

az yirmi gün rapor verirler. Evde ayaklarını uzatıp mis gibi keyfine bakarsın."

"Hayal o efendim!"

"Bana bak hemşerim yoksa kalacak yerin mi yok?"

"Olmaz olur mu elbette var, ne var ki orada da karım var!"

"Ne güzel. Sana güzelce bakar bu sayede de kısa zamanda toparlanırsın."

"Karım benimle ilgilenecek! Geçin bunları efendim. Sağ olsun kendisi ev işlerini sevmez. Bulaşıktan, yemeğe, ütüden temizliğe her şeye ben koştururum. Şimdi bu halimle nasıl becereceğim?"

"He he he… Demek avrat ağızlısın?"

Başlarını sesin geldiği yöne çevirince gri takım elbiseli yaşlıca adamla göz göze geldiler. "Hayırdır amca?" diye sordu İbrahim.

"Haklı. Evde karı dırdırı çekmektense hastanede yatmak daha mütenasiptir!" dedi yaşlı adam.

Bir sen eksiktin dercesine adama ters ter baktı İbrahim, ardından Korkmaz Gözükara'ya dönüp "Bak şimdi senden acayip kıllandım! Allah bilir hastanede yatmak için ayağını bilerek kırmışsındır." dedi. Onun yerine yaşlı adam yanıt verdi: . "Maatteessüf öyle!"

"Amca gözünü seveyim bir sus, sus da şu işin aslını iyice öğrenelim."

"Efendim adım Korkmaz Gözükara, ancak ne yalan söyleyeyim huyum ismimle orantılı değildir. Her bir şeyden özellikle de karımdan çok korkarım."

"Desene kılıbıksın!"dedi İbrahim.

"Size dememiş miydim, avrat ağızlı işte!" diye araya girdi yaşlı adam.

"Haklısınız efendim, hem de en azılılarındanım! Böyle olduğumdan karımı kızdırmamak için azami derece dikkat eder, bir dediğini ikiletmem, ancak sağ olsun her seferinde bir bahane bulur ve dünyayı bana zindan eder. Geçen akşam yemekten kalkınca bulaşıkları yıkayıp salonda yanına gittim. Televizyon izliyordu. Dizideki adamın eşine çiçek aldığını görünce dirseğiyle beni öyle bir dürttü ki, neredeyse yere kapaklanıyordum. Söylemeyi unuttum efendim, sevgili eşim balıkgillerin balina familyasına mensup olduğundan eli bir hayli ağırdır! Akşam akşam onu kızdıracak yine ne yaptım diye düşünürken başladı söylenmeye. Meğerse gençliğini uğruma feda ettiği halde bir günden bir güne ona çiçek almadığıma bozulmuş! Gerçi bu konuda haklıydı. İstemeye gittiğimiz günden beri hiç çiçek almamıştım."

"Yanlış yapmışsın hemşerim, ben bile hasta ziyaretine gelenlerin getirdiği çiçeklerin fazlasını çaktırmadan araklar, karıma götürürüm!"

"Efendim haklısınız arada almak gerek, ama utanıyorum. Elimde çiçekle yürüdüğüm zaman sanki herkesin gözü üstümdeymiş gibi gelir. O an bana bıyık altından güldüklerini sanırım. İşte o zaman yürüdükçe küçülür, küçüldükçe de elimdeki çiçek devleşir. Ama karım bir kere kızmıştı! Gönlünü almak için akşam iş çıkışında bir çiçekçinin önünde durdum."

"Ne bekliyorsun hemşerim, dalsana içeri."

"İçerisi kalabalık olduğundan girmeye cesaret edemedim. Kapının biraz uzağında durup bekledim, bu arada telefonumu kurcalıyor, aklımca yoldan geçenlere "Çiçekçiyle işim olmaz!" mesajı veriyordum. Sonunda dükkân boşaldı, göz ucumla etrafa bakındım, kimsenin beni umursamadığını görünce girdim içeri."

"Hemşerim alt tarafı çiçek alacaksın, casusluk oyunlarına ne gerek var?"

"Utandığımdan efendim! Neyse çiçekçiyle göz teması kurar kurmaz kısık bir sesle gül demeti istediğimi söyledim. "Ne renk olsun?" diye sordu. Zaten kan ter içindeyim renginden bana ne? "Ver oradan bir demet yoluma gideyim." diye içimden geçirirken, "isterseniz kırmızı gül vereyim, kırmızı aşkınızı ifade eder." diye söze başladı. O sırada da bir müşteri içeri girmez mi? Mahcubiyetten yüzüm kızardı ve alelacele "Bu yaşta ne aşkı efendim?" diye çıkıştım. "O zaman size sarı gül vereyim." dedi. Başımı sallayarak onayladım, demet hazırlanınca da ok gibi dükkândan fırladım. Hava kararmış olduğundan elimdeki çiçeğe dikkat eden olmadı. Her ihtimale karşın yine de baş aşağı tuttum ve sokak lambalarından mümkün olduğunca uzak durmaya dikkat ederek apartmana ulaştım. Komşuların görmemesi için otomatiği yakmadan merdivenleri karanlıkta çıktım ve anahtarımla kapıyı açıp içeri daldım. Karım her zamanki gibi salonda televizyon izliyordu. Yüzümde ebleh bir gülümsemeyle yanına gidip gül demetini uzattım."

"Gözlerindeki mutluluğu görünce sen de mutlu oldun, o mutlulukla düşüp ayağını kırdın? Olay böyle mi gerçekleşti hemşerim?"

"Hayır."

"O zaman ne oldu da kırdın

ayağını? Bak neredeyse sıra bize gelecek. Lafı kısa kes konuya gir artık."

"Efendim az önce bahsettiğim üzere çiçekler konusunda cahilim. Meğerse sarı gül ayrılığı simgeliyormuş! Elimdeki demeti görünce yüz ifadesi değişti, oldu bir canavar! Ardından "Demek niyetin benden ayrılmak!"diye haykırdı. "Ne münasebet." dememe fırsat kalmadan da demeti kafamda paralayıp beni sertçe itti."

"Sen de düştün ve kırdın ayağını. Oh be sonunda öğrenebildim."

"Yanılıyorsunuz efendim, düştüm düşmesine de, kırmadım ayağımı. Anında ayağa kalktım."

"Hayda! Yine mi kırılmadı bu ayak?"

"Filhakika cehalet bütün kötülüklerin anasıdır. Hem avrat ağızlı ol hem de cahil! Mümkünatı yok kabul edilemez" dedi yaşlı adam.

"Yine ne geveliyorsun amca?" diye sordu İbrahim.

"Öğrenmek, araştırmak bila-kayd ü şarttır mahdumum."

"Yani!" diye sordu İbrahim.

"Hiçbir şarta bağlı kalmadan, kayıtsız şartsız her bilgiyi fevkalbeşer öğreneceksin. Utanıyorum diye sarfınazar edemezsiniz."

"Gözünü seveyim Türkçe konuş amca!" dedi İbrahim.

"Yani görmezden gelmeyeceksin." dedi yaşlı amca."

"Madem Türkçesi var neden bana eziyet çektiriyorsun?"

"İnsanın yaşı ilerleyince galiba dil de eskiyor! Gelelim refike. Öncelikle güzelce araştırman gerekirdi. "

"Hayda! Bir de Refik mi çıktı başımıza. O kim?"

"Sedyedeki arkadaş."

"Onun adı Korkmaz değil miydi?

"Evladım refik özel isim değil, arkadaş, dost, eş anlamına da gelir. Neyse ne diyordum? Bu vakada kadın haklı, zira sarı gül ayrılık anlamına gelir. Bunun bir de güzel menkıbesi, yani hikâyesi vardır. Eskiden, ama çok eskiden, yazının bulunmasından, hatta ateşin yeryüzüne inmesinden bile önce dünyanın kirletilmemiş olduğu zamanlarda, gökyüzünün en mavi, yağmurun en berrak, ağaçların en yeşil, ırmakların zehirsiz…"

"Tamam, anladık amca, olay çok eski zamanlarda gerçekleşmiş, konuya gel artık." diye sözünü kesti İbrahim.

"İşte o günlerde birbirlerine meclup, yani âşık iki insan varmış; Paia ve Seria. Günlerden bir gün bir büyücüyle karşılaşır Paia ve ona Seria'nın başka bir kızı sevdiğini söyler. Kızcağız üzülür, ağlar, ardından ne yapması gerektiğini sorar. Benim geldiğim yerde aşkı ifade eden yedi renk vardır, âşık olduğunu göstermek isteyen erkek altı kıta ötedeki tanrıların dağına gider, gökkuşağının her bir renginin düştüğü yerde, yedi renk gül toplar ve sevdiği kadına verir. Bunu yapmasını iste. Seni gerçekten seviyorsa bu zor görevin üstesinden gelir. O gece yatakta Seria'ya sarılmadı, öpücüklerine karşılık vermedi ve sonunda baklayı ağzından çıkartıp bir sene süre verdi. Bu zaman zarfında kucağında yedi farklı renkli gül ile dönmezse aşkları sona erecekti. Çaresiz kabul etti Seria. Geçtiği her engeli bine katlayan zorlukları asarak vardı gökkuşağının bittiği yere ve her renkten bir gül alıp heybesine koydu. Dönüş yolu daha zordu. Bin bir tehlikeyle baş ederek döndü Paria'nın yanına ve heybesinden yedi adet gül çıkarıp uzattı. Ne var ki geçen zaman içinde güller kurumuş ve sararmıştı. Hayal kırıklığına uğraya Paia'nın ağzından sadece bir kelime çıkar: "Bitti!" Bu kelimeyle birlikte bir damla yaş süzülür Seria'nin gözlerinden ve son nefesini oracıkta verir. Bu manzaraya şahitlik edenlerin ağızdan ağıza anlatmalarıyla, o günden sonra sarı gül ayrılık sembolü olarak bilindi. Oysa bakmasını bilen için bütün duygular vardı o sarının içinde! "

"Bundan çıkan sonuç kendini boşuna germeyeceksin, zira kadın milletine ne yapsan yaranamazsın!" dedi İbrahim.

"Haddizatında efsunkâr bir mahlûkat olduklarından dayanamaz ne derlerse yaparız." dedi yaşlı adam.

"Bir halt anlamadım ama o dediğinden olsun!"dedi İbrahim.

"Efendim sarı rengin suçu ne? Bana sorarsanız aşkından sarardım soldum anlamına gelmeli, ama gel de bunu bizim hanıma anlat!" dedi Korkmaz.

"Hemşerim yorma kendini, anlamış olsaydı gülleri kafanda parçalamazdı! Neyse dönelim konumuza. Madem o ara kırmadın bacağını sonra ne oldu?"

"Buzdolabını açtım!"

"Hayda! Buzdolabını açmakla bacağını kırmayı nasıl becerdin hemşerim? "

"Şikemperverliğinden, yani oburluğundan diyeceğim, ama yine de vaka çözülmüyor!" dedi yaşlı adam.

"Ne olur sus be amca! Bir yanda senin garip kelimelerin, bir yanda Korkmaz'ın akıl almaz hikâyesi üç kuruşluk aklımı alıp

götürdü! Hemşerim dolabı neden açtın?"

"Yaşadığım stresten dolayı dilim damağım kurumuştu. Bari bir su içeyim dedim."

"Bunlar hep lafügüzaf kardeşim, karın için neler yaptın ondan haber ver!" diye sordu yaşlı adam.

"Hayatımı ona adadım, daha ne yapayım?"

"Şair senin gibi sevenlere söyle seslenir: "Ömrüm artar sana baktıkça pereştişle benim. Canımın canı mısın ruhum musun şuh-i şenim."

"Buyur ?"diye sordu İbrahim.

"Duyduğum bu şiddetli aşkla sana baktıkça ömrüm artıyor, ey şen sevgilim, canımın canı mısın, ruhum musun?"

"Masalı anlatırken konuşman gayet iyiydi, şimdi neden anlaşılmaz laflar ediyorsun?

"O halk hikâyesiydi, haliyle sade olmalı, ama bu dizeler divan edebiyatından olup yüksek zümreye hitap eder!

"Amca ben halkın ta kendisiyim! Divan diye sadece evdeki sediri bilirim. Sahi kimsin nesin?"

"Bendeniz emekli edebiyat öğretmeni Refik Diligüzel."

"Neden acildesin?"

"Sıkıntıdan evladım."

"Bu da güzel? Gerçi sıkıntoloji doktorundan randevu almak çok zor! Neyse bekle bakalım elbet gelir sıran!"

"Evladım benim ne kahveye gitme alışkanlığım var, ne de oyun oynamak. Evde otur otur insanın canı sıkılıyor. Sağ olsun bizim hanım biraz fazla konuşur, daralınca soluğu burada alır, bir köşede oturur etrafı izleyerek vakit öldürürüm."

"Bu gece bütün cinsler beni buluyor! Madem geldin sus ve izle. .Şimdi sana gelelim Korkmaz Hemşerim. Kapağını açınca düşüp ayağını kolunu kırmayı nasıl becerdin?"

"Efendim salonda yere düşünce bir su içeyim de kendime geleyim diyerek mutfağa gittim. Kapağını açıp sürahiyi çıkardım..."

"Elinden kaydı ve ayağının üstüne düşürdün. Peki, kolunu nasıl kırdın?"

"Yanılıyorsunuz efendim olay bu şekilde cereyan etmedi. Sürahiyi çıkarttım. Diğer elimle buzdolabının kapağını ittim, arkamdan "Yuhhh!" diye bir ses geldi. Boş bulunup yerimden sıçradım, korkudan neredeyse sürahiyi düşürüyordum. Dönüp baktım; karım. Ama nasıl öfkeli anlatamam. Gözleri çakmak çakmak! "Sultanım yine ne yaptım?" diye sordum. Meğerse buzdolabının kapağını sert kapatmışım, buna bozulmuş. Başladı "Erkeklik buzdolabı kapatmakla değil, kadın duygusuna hitap etmekle olur!" diye söylenmeye. Sultanım istemeyerek oldu." diye kendimi savunurken, bir kez daha haykırdı. Bu sefer sesimin biraz yüksek çıkmasına sinirlenmiş! Ne var ki o kadar çok bağırıyordu ki, derdimi anlatmak için yüksek perdeden konuşmaya mecburdum. Bunu belirtince "Benden bıktığın aldığın sarı güllerden belliydi. Anlaşılan bu sana yetmedi şimdi de hakaret ediyorsun!" diyerek üzerime yürüdü. "Ne hakareti sultanım?" diye sordum. Az evvel alenen bana şirret dedin ya!" dedi. "Ne münasebet" dememe fırsat kalmadan o sinirle beni geriye doğru itti, elimden fırlayan sürahi bir köşeye, ben diğer köşeye yuvarlandım. Düşerken ayak bileğim ters döndü, kendimi korumak için sağ kolumu yere dayayınca, haliyle o da gitti! Sonrasını biliyorsunuz efendim."

Yaşlı adam bastonunu yere vurarak "Haddizatında kurtuluşunuz müşkül!"diye yorum yaparken İbrahim tek kelime etmedi, zira önünde bekledikleri odanın kapısı açılmış ve görevli Kormaz Gözükara'yı çağırmıştı. Hastabakıcı başını iki yana sallayarak ayağa kalktı, röntgen odasına doğru götürmek üzere sedyenin arkasına geçti.

Tetkiklerin sonunda Korkmaz Gözükara hayal kırıklılığına uğradı; iki yerde de kırık yoktu. Sağ ayak bileğinde burkulma, kolunda ise sadece ezik vardı. Ayağına bandaj yapıldı, kolu için merhem ve ağrı kesici yazıldı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu mahzun bir sesle Korkmaz.

"Bir taksi tutup tıpış tıpış eve gideceksin?" dedi İbrahim.

"Efendim rica etsem röntgene bir kez daha baksalar. Belki gözden kaçan bir çatlak filan vardır."

"Valla yok hemşerim."

"Hiç değilse bu gece burada kalsam! Bizimkinin öfkesi daha yatışmamıştır."

"Bak o olabilir. Mesaim bitene kadar bir köşede beni bekle. Sabah arabayla seni evine bırakırım. Bırakmışken de bahşiş işini halledersin artık!"

Korkmaz Uluçay

TUŞLADIM SENİ

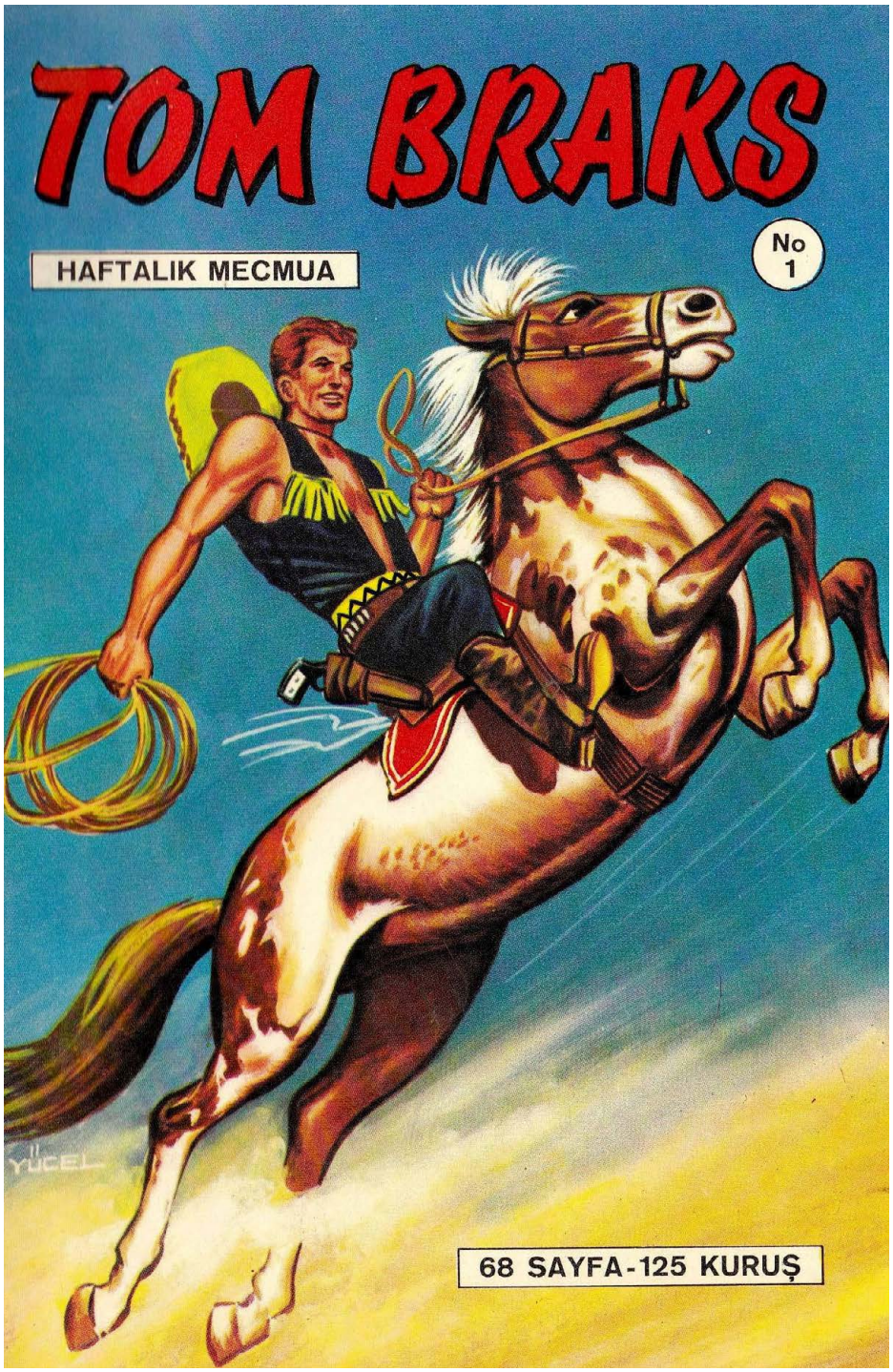

–İyi günler Kenan Bey. Ben "AhşapBank"tan arıyorum. Güvenliğiniz açısından yaptığımız görüşmeler kayıt altına alınmaktadır. Annenizin kızlık soyadının dördüncü harfini söyler misiniz?

–İyi günler… Kenan Bey'le mi görüşüyorum?

–Evet, buyrun?

–İyi günler Kenan Bey. Ben "AhşapBank"tan arıyorum. Güvenliğiniz açısından yaptığımız görüşmeler kayıt altına alınmaktadır. Annenizin kızlık soyadının dördüncü harfini söyler misiniz?

–İyi de, beni arayan sizsiniz, ne diye ben kendimi ispat etmek zorunda kalıyorum şimdi? Kenan benim işte…

–Kenan Bey sizin adınıza başkası işlem yapsa iyi mi? Sizin güvenliğiniz için…

–Tamam da hanımefendi, ben bir şey yapmak istemiyorum ki?

–Kenan Bey, bankamız müşterilerine en iyi hizmeti sunabilmek için bu kurallara özen göstermekte, müşterilerimizden de aynı anlayışı beklemektedir.

–İyi de ben sizin müşteriniz falan değilim, olmak için de bir talebim yok. Üstelik benim bankayla pek işim olmaz. "İllallah" diyerek beş yıl önce tüm hesapları, kredi kartlarını falan kapattım. Bir tek emekli maaşımı ATM'den çekerim yatınca, başka işlem yapmam. O da sizin bankadan değil zaten. Faturaları bile sağ olsun bizim kapıcı yatırıyor komşularınkiyle beraber, Hem siz benim numaramı nerden buldunuz, "Çiko" mu verdi?

–??

–Verir o… İhsan yani… Kendisine "Çiko" diyorum diye gıcık bana…

–O vermedi Kenan Bey… Annenizin kızlık soyadının dördüncü harfi lütfen.

–Kredi falan verecekseniz ilgilenmiyorum. Ek hesaba uyguladığınız faiz oranını da öğrenmek istemiyorum. Emekli maaşımı size taşımamı istiyorsanız, hiç heveslenmeyin, kimseyi taşıyacak durumda değil o zaten… İnanmazsanız eski karıma sorun.

–Efendim siz o harfi söyleyin, ben size gerekli bilgiyi aktaracağım.

–Yahu benim "AhşapBank"la bir ilgim olmadı ki… Ha, şimdi hatırladım, lisedeyken okulun bahçesinde ahşap bir bank vardı, sevdiğim kızla adımızı kazımıştık. Oradan mı şey ediyorsunuz?

–Beyefendi, ne alâkası var? Annenizin kızlık soyadının dördüncü harfi lütfen.

–İlla istiyorsunuz yani. Rahmetli babamın bile annemin kızlık soyadıyla bu kadar ilgilendiğini sanmıyorum. Neyse, anladım. O zaman şöyle diyeyim de, herkese açık etmemiş olalım: "Mandrake'nin Japon aşçısının

isminin ikinci harfiyle aynı”. Nasıl, güzel taktik; dinleyen varsa telefonu, bilemesin.

–Anlamadım Kenan Bey?

–Hımm, bilemiyorsunuz demek. Peki, öyleyse “Kulver Kalesi’nin komutanı albayın isminin üçüncü harfiyle aynı” diyeyim…

–Kenan Bey, ne diyorsunuz?

–Onu da bilemiyorsunuz… Hımm… Şöyle sorayım: “Tom Miks’in doktor arkadaşının isminin yedinci harfi” desem? Bakın, bu daha bilindik. Buna da doğru cevap veremezseniz, üç hakkınız dolmuş oluyor, yeniden işlem yapabilmek için en yakın ‘çizgi roman satan’ sahafa gitmeniz lâzım. Üzgünüm, kurallar böyle…

–Kenan Bey, bakın ben size yardımcı olmak amacıyla aradım. Lütfen siz de bize yardımcı olun.

–Tamam da, her banka gibi, devamlı telefon dolandırıcılığı konusunda müşterilerinizi uyarıyorsunuzdur mutlaka. Ben sizin “AhşapBank”tan aradığınızı nerden bileyim, değil mi? Belki dolandırıcısınız. Söyleyin bakalım, bankanızın ticaret sicil numarasının üçüncü rakamı?

–??

–Zamanında cevap vermediniz. Tekrar cevap vermek için ikiyi tuşlayınız.

–Kenan Bey, lütfen.

–Lütfen diyorsanız üçü, demiyorsanız dördü tuşlayınız.

–Ama olmuyor ki…

–Olmasını istiyorsanız beşi, “Tom Braks”ın atının ismini biliyorsanız altıyı, “Puik’in pirelerinin sayısını öğrenmek istiyorsanız” yediyi, “Çizgi romandan hiç anlamıyorsanız” sekizi tuşlayınız.

–Ne sekizi?

–Mandrake’nin mücadele ettiği “Sekiz” adlı gizli örgüt… Aslında bir macerasında söylemişti “Sekiz’in yerini biliyorum” diye. Bunu böyle esir almışlar, bağlamışlar falan. Tabii, konuşturmaya çalışıyorlar. “Yerini

biliyorum deyince” telaşlandılar. “Yedi ile dokuzun arasında” dedi. Nasıl, güzel espri? He he…

–Kenan Bey, son kez soruyorum: Annenizin kızlık soyadının dördüncü harfi lütfen. Niye vermemekte bu kadar ısrar ediyorsunuz ki?

–Ya vermek istemiyorum, zorlamayın işte. Anlıyorum, siz de orada görevlisiniz, sizden isteneni yapmaya çalışıyorsunuz, ama siz de beni anlayın. Ben bankayla işim olsun istemiyorum. Devamlı birilerinin beni arayıp sorgulamasını, bana bir şeyler satmaya çalışmasını istemiyorum. Bıktım bu tip telefonlardan. Senede birkaç kez “sigarayı bırakma” ile ilgili arıyorlar. Yahu bırakmak için önce içmeye başlamam lâzım herhalde. Kombim yok, devamlı bakım için arıyorlar. Geçen gün internet mi neyle ilgili arayan bir kadına “Şu an konuşamıyorum, sonra arayın” deyince, “Daha önce de aranmışsınız, aynı şeyi söylemişsiniz” diyerek resmen bozuk attı ya. Hafta sonu geç saatte, bazen sabahın köründe arayan var. Yahu insanın hastası olur, telefonun yanına gidip kimin aradığını görene kadar aklına on bin tane kötü şey gelir, sevdiklerinden telefon bekliyordur, neyse ne. Ne hakkınız var devamlı aramaya? Zaten durmadan kısa mesaj yolluyorsunuz, yetmez mi?

–Siz bu konuda çok dolusunuz, anladım.

–Menüyü tekrar dinlemek için biri tuşlayınız. Operatöre bağlanmak için beklemeyiniz, operatör falan yok.

–Kusura bakmayın Kenan Bey, ben size yardımcı olamayacağım… İyi günler…

–Alo, Alooo… Daha “For ingliş pres nayn” esprisini yapacaktım, kapattı. Gerçi o da bayat bir espri, bana yakışmaz… He he…

Kanlı Balta

Fakabasmaz Zihni'nin
Harikulade Sergüzeşti
32 Kısım
Tekmili
Birden
Yazan: Hüseyin Nadir
Latin Harflerine Aktaran:
Bünyamin TAN
Çizen:
Mehmet Kaan Sevinç

Fakabasmaz Zihni

Kanun-ı Sani'nin ortalarında idi. Manifaturacı Kâmil Bey, bir gece geç vakit, Fatih'teki arkadaşlarından birinden ayrılmış, Yenikapı'daki hanesine kadar yayan olarak avdet etmek mecburiyetinde kalmıştı. Cüzdanında külliyetli para olmadığı için soyulmaktan korkmuyor, fakat, para hırsıyla ifa olunan cinayetlerden, irtikap edilen vahşetlerden birine kurban olabileceğini düşünerek fena ihtimalleri düşünüyordu.

Valide Camii'nin yanından karşı taraftaki büyük yangın meydanlarına girdiği zaman, etrafını saran müheyyib karanlıktan ve civarın ıssızlığından tüyleri ürperdi.

Silah taşımak men edildiği için, yanında küçük bir tırnak çakısından başka hiçbir alet-i cariha yoktu. Kendisini herhangi bir tecavüze karşı müdafaa için elindekibastonunu kahramanca kullanmaktan başka bir şey yapamayacaktı.

Yangın yerine doğru ilerledikçe karanlık ve süküt çoğalıyor, caddenin lambaları, uzaklaştıkça birer yıldız gibi küçülüyordu. Kâmil Bey, kalbini bir demir pençe gibi sıkan korkunun çocukça bir zaaf olduğunu

düşünerek kendi kendine:

- Cesaret!

Emir verdi ve biraz daha sükût ve emniyetle yol aldı.

Fakat otuz adım kadar ya yürümüş, ya yürümemişti ki yarısı (3) yıkılmış bir yangın divarının arkasında iki siyah gölgenin kımıldandığını ve daha sonra birden bire zail olduğunu görerek olduğu yerde saplandı.

Bu gölgeler ne ve kim olabilirdi! Daha üç dört dakika evvel zihnini istila eden endişeler, ansızın feci hakikate mi inkılap ediyordu? Yoksa, korkunun tevlit ettiği asılsız hayallerden, vehimlerden birine mi uğramıştı? Filhakika, cesaretini toplayarak iki adım daha attı; karanlığı delen keskin gözleriyle yangın divarına dikkatle baktı, göszelrine ilişen on iki gölgeden eser görmedi. Bastonunun sapını daha ziyade emniyet ve cesaretle sıkarak yoluna devam etti.

Ma'hud yangın divarına yaklaştıkça asıl ve esası olmayan hayaletler gördüğüne zahib oluyordu. Fakat, ne olursa olsun, korkunun husule getirdiği ihtiyata

riayet ederek divardan mümkün mertebe uzak yürümeğe ve etrafına dikkatle bakmağa başladı.

Tam divarın hizasına geldiği zaman, biraz evvel gördüğü sayah gölgelerden bir tanesi, divarın arkasından yavaşça çıkarak Kâmil Bey'e doğru ilerledi.

Kâmil Bey, elindeki bastonu havaya kaldırarak, müheyya-yı taarruz bir müdafaa vaziyetinde, gelen adamı bekledi. Gölge, istifini hiç bozmadan yürüyordu. Kâmil Bey'e bir adım kadar yaklaştı: Bu, başında abani bir sarık bulunan, siyah, sivri sakallı, çenesi göğsüne doğru eğilmiş, omuzları dar ve çarpık,

garip ve korkunç bir adamdı. Parmaklarının arasında tuttuğu cigarasını Kâmil Bey'e uzatarak kalın, çatlak, pürüzlü bir sesle: (4)

-Ahbap, dedi, Ateşin var mı?

Kâmil Bey, havada tuttuğu bastonunun sallayarak cevap verdi:

-Gecenin bu vaktinde ateş sorulmaz, ya caddeyi tutarsın, ya beynini parçalarım.

Abani sarıklı herif, yerinde kımıldamıyor, aynı tavırla, aynı sesle, aynı eda ile tekrar soruluyordu:

-Ahbap, ateşin var mı ateşin?

Kâmil Bey elindeki bastonu cüretkâr muhatabının çevresine yapıştırmak üzere iken arkasında kalabalık bir ayak sesi işitti ve sevk-i tabii ile başını geriye çevirdiği zaman yedi sekiz kişilik bir dairenin kendisini çevirdiğini gördü. Çok geçmeden on on beş elin omuzlarına yapıştığını hissetti. Bir dakika sonra yüzükoyun yere kapaklanmıştı.

Haydutlar Kâmil Bey'in ağzına bir yumruk cesametinde paçavra tıktılar, kollarını ve ayaklarını bağladılar, küstahlar o kadar unf ve şiddetle hareket

ediyorlardı ki Kâmil Bey için adeta, parmağını bile kımıldatmak imkânı kalmamıştı. Abani sarıklı herif, yere düşen bastonu eline alarak, Kâmil'in üzerine iki şiddetli darbe indirdi:

-Sen benim cigaramı yakmazsın amma, ben senin suratını yakarım! Diye homurdandı.

Onun bu tarz hareketi melun arkadaşlarını bile kızdırdığı için içlerinden birisi seslendi:

-Bırak ulan gece yarısı bela mı arıyorsun? (5)

Devam edecek...

Bünyamin TAN

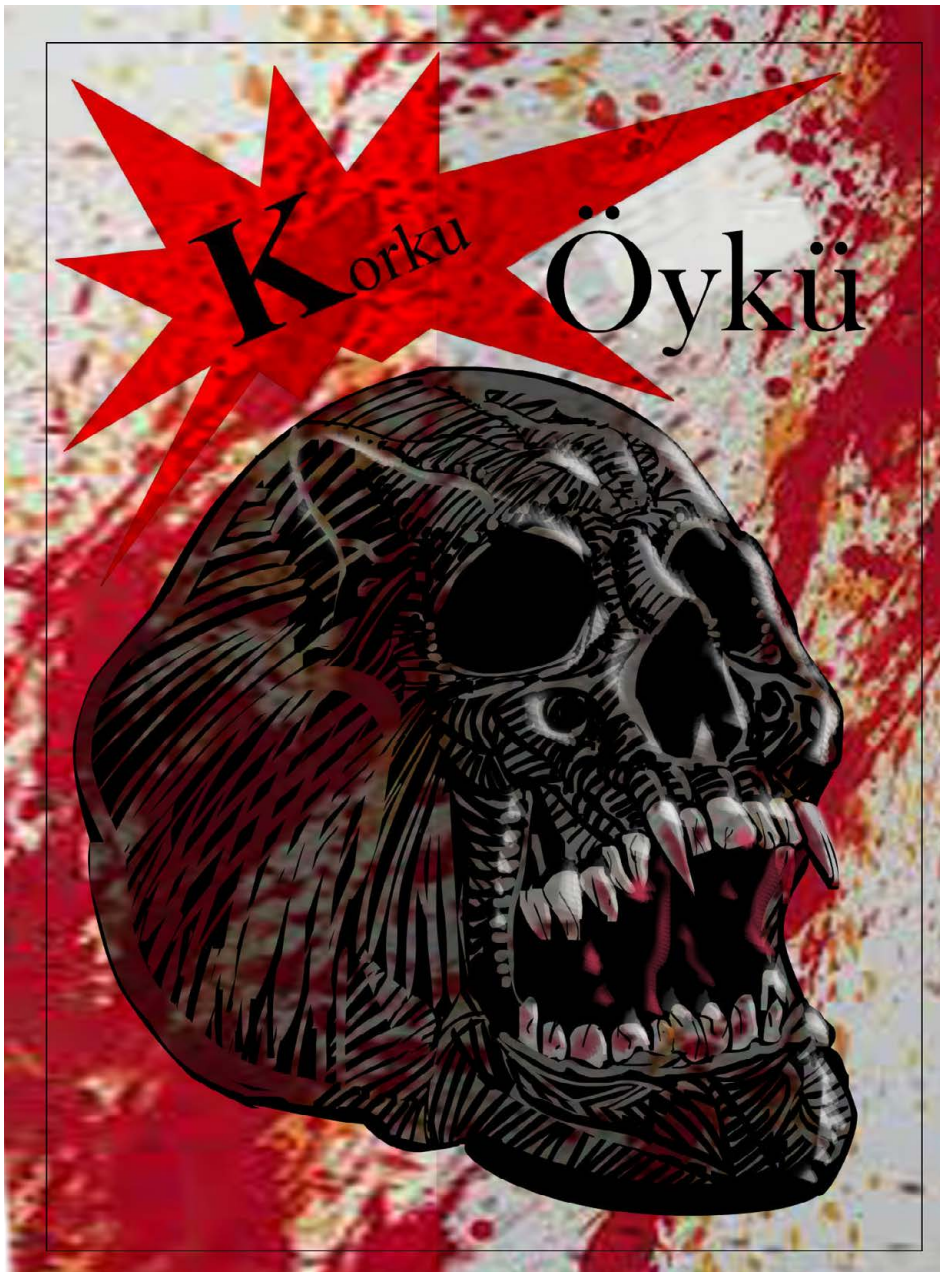

CELLATLAR GECESİ

Profesör ve genç asistanı, Pierre Loti Tepesi'nin çevre sakinlerine korku salan cellat mezarlığında incelemeler yapıyorlardı. Bir süredir buradaki mezarlığın kalıntılarını ortaya çıkarmak için çalışmalar yapıyorlardı. Bu proje kapsamında buraya sık sık gelip gider olmuşlardı. Karyağdı Baba Tekkesi'nin biraz uzağından iki mahalle sakini de aralarında bir şeyler fısıldaşarak onları izliyordu.

"Hocam, mezarlığın kalan kısmı şurası... Bu ada ve parsel dışındaki tüm mezarlar gördüğünüz gibi park yapımı için ayrılmış. Bir kısmında apartmanlar, evler var."

"Bu taşlar dışında başka mezar taşı yok mu yani? Hepsi bu kadar mı?"

"Bazıları da tahrip edilmiş hocam."

"Hangileri onlar?"

"Hemen yan adadakiler hocam."

"Bir bakalım."

Profesör ve genç asistanı, Pierre Loti Tepesi'nin çevre sakinlerine

korku salan cellat mezarlığında incelemeler yapıyorlardı. Bir süredir buradaki mezarlığın kalıntılarını ortaya çıkarmak için çalışmalar yapıyorlardı. Bu proje kapsamında buraya sık sık gelip gider olmuşlardı. Karyağdı Baba Tekkesi'nin biraz uzağından iki mahalle sakini de aralarında bir şeyler fısıldaşarak onları izliyordu. Profesör ve asistanı, yan taraftaki adaya vardıklarında kırılmış halde mezar taşlarını gördüler. Mezar parselinin içine giren profesör, parçaları tek tek eline alıp inceledi. Halinden gördüğü manzara karşısında hüzünlendiği belliydi.

Yaşadıkları devirde sosyal hayattan ve insanlardan soyutlanmış bu ölüm meleklerinin mezarlarının diğer mezar sakinlerinin mezarlarından soyutlanması, onların nakış nakış işlenmiş süslü mezar taşlarının yanında isimsiz, düz ve dikdörtgen mezar taşlarıyla ötekileştirilmesi yetmiyormuş gibi ebedi istirahatgâhlarında rahatsız edilmeleri, mezarlarının ve başlarına konan bu taşların tahrip edilmesi ölülerden korkan yaşayanların aslında nasıl daha korkunç olabileceklerinin maddi ispatıydı. Hayatını gelen bir fermanla canlar alarak kazanan, kimisinin dili kesilmiş ve görüldükleri yerde korkulu gözlerle süzülen bu insanlara, yattıkları yerde biraz olsun huzuru bile fazla görmüşlerdi.

Bakışlarını kırık mezar taşlarına diken profesör, asistanına hitaben:

"Evliya Çelebi'nin cellatların en amansız olanı Kara Ali'den bahsettiği satırlarda yüzü nursuz ve çehresinden zehir akan bir adam olarak bahsettiğini hiç duymuş muydun?"

"Evet, hocam, Seyahatname'sinden okumuştum."

"Ya, demek öyle! Peki, başka nelerden bahsediyor bizim Çelebi, anlat bakalım."

"Yanılmıyorsam cellatlardan bahsettiği bölüme 'Esnâf-ı Cellâdân-ı Bîamân' başlığını vermişti. Çelebi'nin anlattığına göre cellatların piri, Hz. Muhammed'in huzurunda bir katilin başını gövdesinden ayıran Eyyûb-i Basrî imiş. Maliki bir fakih olan İbn Ferhûn'un aktardığına göre Hz. Ali de bir dönem bu işle iştigal etmiş."

"Çok iyi, güzel okumalar yapmışsın. Osmanlılardaki cellatlarla ilgili neler biliyorsun?"

"Okuduğum kadarıyla bu adamlar bostancıbaşının ve çavuşbaşının emri altında çalışan kimselermiş."

Eline aldığı bir mezar taşı parçasından bakışlarını kaldırıp asistanının yüzüne dikti:

"Ee, başka?"

"Hatta bostancıbaşına bağlı bir Bostancı Ocağı varmış ve saray cellatları bu sınıfa dâhilmiş. Hem sarayda hem de taşrada görevli birçok cellat bulunurmuş. Sarayda cellat bulundurma geleneğine son veren de Sultan Abdülmecit olmuş. Öldürülen kişilerin üzerinden çıkan, mücevherler hariç, her şey cellatlara kalırmış. Sonra da cellat mezadı adı verilen pazarda satılırmış bu eşyalar. Uğursuz olduğuna inanıldığı için kimse pek satın almaya yanaşmazmış. O yüzden ucuza gidermiş bir sürü değerli eşya. Hatta Peçevi tarihinde, III. Mehmed zamanında idam edilen Macar asıllı kapı ağası, Gazanfer Ağa'nın saatinin cellat mezadında satılmasından sonra meydana gelen uğursuz bir takım olaylardan dahi bahsedilir."

"Çok güzel, dersine iyi çalışmışsın. Şunları da ben anlatayım sana: Bu cellatlar; Kıptiler, Hırvat dönmeleri ve Maltalı kölelerden seçilirdi. Bilhassa saray cellatları Kıpti ve Hırvat dönmesiydi. Adları ölümle eş anlamlı olduğu için de sevilmezlerdi, herkes onlardan korkardı. O sebeple gördüğün şu parsel, mezarlığın kalanından soyutlanmıştır. İnsanlar, mezarlarının bile onlarla yan yana olması düşüncesine katlanamazdı. Bugün bu mezarlara reva görülen hakaretin arka planında bu zihniyet yatmaktadır işte."

"İçlerinde en korkuncunun az evvel bahsettiğiniz Kara Ali olduğu söylenir."

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

"Doğru. İdam edeceği adamların isimlerini öğrenmeye dahi tenezzül etmezmiş. Bostancıbaşı 'vur' dediyse kelle vurur, 'boğ' dediyse boğarmış adamı. Öyle ki idam ettiği insanların sayısını bile bilmediği söylenir. Bir tek Sultan İbrahim'i infaz ederken çekinmiş. Kaçıp gitmiş Kara Ali, yakalayıp zorla getirmişler infaza."

"Peki hocam, şu Cellat Çeşmesi'nin hikâyesi nedir? Rica etsem anlatır mısınız?"

"Sen önce söyleyeceğim şeyleri not et bi'."

Taşlar üzerinde incelemelerini tamamlayan profesör, asistanına bir takım talimatlar verdi. Dikte ettirdiği talimatlar bittikten sonra:

"Haydi, gidelim artık. O arada sana şu nam-ı diğer Siyaset Çeşmesi'nin hikâyesini anlatayım. Biraz aşağıdaki çay bahçesinde bir şeyler içelim hem. Sıcaktan dilimiz damağımız da kurudu hani."

Mezarlıktan çıkıp taşlı yolu takiben tepeden aşağıya doğru yürümeye başladılar. Bir süredir profesörün ve asistanının bu mezarlığa gelip gitmesi, onlar yetmezmiş gibi restorasyon ekiplerinin ölçüler alıp gerekli yapı malzemelerini buraya taşıması çevrede yaşayanlarca hoş karşılanmamıştı. Bu mezarlığın ortaya çıkarılması ve onarılması fikri, yıllar evvelinden bastırdıkları korkuları su yüzüne çıkarmış ve onları tedirgin etmişti. Burada yapılan çalışmalar, birkaç kez belediyeye ve çeşitli makamlara şikâyet edilmiş, yapılan çalışmaların durdurması istenmişse de bir sonuç alınamayınca mahalle sakinlerinden bazıları, ekiplerin olmadığı zamanları kollayıp mezarlığına inerek buradaki taşları tahrip etmişlerdi.

Profesörün ve asistanının iyiden iyiye uzaklaştığından emin olan tekkenin yanındaki iki adam, yavaş adımlarla ve temkinli bir şekilde etraflarına bakınarak mezarlığa doğru geldiler. Az evvel profesörün ve asistanın indiği yola gözlerini diken biri:

"Sonunda defolup gidebildiler."

"Abi dertleri ne bunların anlamadım? Bu uğursuz mezarlığı ihya edecekler de ne olacak sanki? O kadar insanın canını almış, uğursuz, gudubet bir sürü adamın yattığı yerden ne hayır gelir?"

"Hiç! Neme lazım, bir iki taş parçası… Neymiş, tarihe sahip çıkıyorlarmış."

"O kadar şikâyet ettik. Kimse de bir şey yapmadı. Neymiş devlet arkasındaymış bu projenin. Benim korkum, ya evlerimizi yıkarlarsa? Bizim evlerin yeri de hep eskiden mezarlıktı. Ya 'çıkın, yıkılacak buralar' derlerse?"

"O iş o kadar kolay değil. Nereye yıkıyorlar? Kolay mı? Dedelerimiz gelmiş seksen yüz sene evvel yerleşmiş buraya. Dikilen gecekondular yıkılıp apartman bile yapıldı. O zaman neredeymiş devlet de şimdi yıkacakmış? Boş ver sen bunları şimdi. Güzellikten anlamadılar madem, bu işi kökünden hallederiz biz de. Sen malzemeyi getirdin mi ondan haber ver?"

"Getirdim abi, az ilerdeki parselin içine sakladım."

"Hadi o zaman, getir de işimize bakalım."

Genç olan biraz sonra elinde bir çuvalla geri döndü. İçinden çıkardığı balyozlardan birini kendi aldı. Diğeri yanındakine verip etrafa son bir bakış attıktan sonra az evvel incelenen mezarların olduğu tarafa yöneldiler. Ellerindeki balyozlarla sağlam olan cellat mezarlarının taşlarını un ufak parçalamaya başladılar. Önlerine gelen taşlara, sinirlerinden boşanıp ellerindeki balyozda biriken öfkeyle ve hınçla vuruyorlardı.

Balyozlar, sanki vücutlarının bir parçası olmuştu, önlerinde duran mezarlara duydukları korkuyla karışık tiksinti duygusunun biriktiği birer uzuvlarıydı adeta. Kalan son sağlam taşları da kırdıktan sonra balyozları çuvala geri koydular. Taşlardan çıkan toz zerreciklerinin genizlerinde ve burunlarında biriktirdiği kalıntıları büyük bir kuvvetle çekip mezarların

üzerine tükürerek geldikleri yoldan döndüler.

***

Taraçalar halinde dizilmiş mezarların, eteklerinden tepesine kadar taş ve mermer benekler halinde serpiştirildiği ve yer yer yükselen ağaçlarla yeşilin tonlarının oluştuduğu bir renk armonisine sahip olan Pierre Loti Tepesi, gece vakti olduğunda Haliç kıyılarına ruhlar âleminden bakan bir ürkütücü bir varlık gibi görünürdü. Saat gece yarısını geçmişti. Cellat mezarlığının yakınındaki mahallenin sokaklarında garip uğultular duyulmaya başladı. Sokak köpekleri, yaklaşmakta olan korkunç saatleri sezmiş olmanın tedirginliğiyle havlamaya başladı. Dakikalar geçtikçe uğultular gittikçe arttı, köpekler havlamayı kesip kuyruklarını bacaklarının arasına alarak hafif tıslamalarla mahalleden uzaklaşıyorlardı. Kediler de buldukları deliklerden içeri girip saklanarak ortadan yok oldular. Aniden kesilen elektrik, tepeyi ve mahalleyi zifiri karanlığa gömdü.

Tepenin çeşitli yerlerinden ışık demetleri görünmeye başladı. Öbekler halinde bir araya toplanan bu ışıklar, korkunç görünüme sahip ruhların ellerinde yanan meşalelerden geliyordu. Bu ruhlar, kafalarında kırmızı keçeden külahların yanı sıra farklı tarzda başlıklar ve sarıklar ile belden kuşakla tutturulmuş elbiseler giyinmiş cellatlardı. Sağ omuzlarında çaprazlama asılmış kılıçları, kuşaklarının kenarlarına tutturulmuş yağlı urganları; bunu yanı sıra elbiselerinin çeşitli yerlerine tutturulmuş kerpeten, burgu, çivi, buhur fitili, ustura, demir tas ve çekiçlerle ağır ağır yürüyorlardı. Gittikçe mahalleye yaklaşıyorlardı. Aşağıdan yukarıya uzanan bir sis dalgası tepeyi beyaza bürüdü. Meşalelerden süzülen ışıklarla tepenin yüzünde, içinden sarı ışıkların etrafa saçıldığı beyaz bir kurukafa şekli oluşmuştu.

Cellatlar, yanlarına aldıkları kanca, kement, çarmıh, kazık, makas, ateş yakmaya yaran aletlerle tepeyi tırmandılar. Mahallenin etrafını kuşattıktan sonra gruplara ayrılıp sokaklara daldılar. Sokakları adımlayarak kapıları çalmaya başladılar. İlk çalınan kapılar, gündüz mezar taşlarını tahrip eden iki mahalle sakinlerinindi. Gecenin bir yarısı çalınan kapı sesiyle uyanan adamlar, elektriklerin de kesik olması sebebiyle sinirden söylenerek dış kapıyı açmaya indiklerinde karşılarında garip kılıklı ve teçhizatlı cellat ruhlarını gördüler. Bu korkunç varlıkların görünümü, uyku sersemliğini kısa sürede atıp içeriye doğru çığlıklar atarak kaçmalarına sebep oldu. Fakat koşar adımlarla kaçmaya çalışırken bileklerinden kavranıp geriye doğru sürüklenmeleriyle kendilerini yerde buldular. Kapıdan dışarıya çıkarıldıklarında yukarıdan bir celladın sarkıttığı yağlı urgan boyunlarına geçirildi. Büyük bir kuvvetle yukarı doğru çekildiklerinde nefessiz kalmanın verdiği acı ve korkuyla çırpınmaya başladılar. Sokağı saran sisin aydınlattığı meşale ışığının karşısında örümcek ağına takılmış sinekler gibi çırpınıyorlardı. Bir süre sonra çırpınmaları sona erdi ve yere atılıp oracığa terk edildiler.

Eşlerinin gelmediğini fark eden iki kadın, duydukları bazı garip seslerden dolayı aşağıya seslenmişlerdi. Cevap alamayınca meraklanıp sokağa indiklerinde yağlı urganlar bu defa onların boyunlarına geçirildi. Çaresizlikle çırpınmaya ve aşağıdan kendilerine bakan cellatları korkudan kocaman açılmış gözlerle seyretmeye başladılar. Bir süre nefes almak ve yaşadıkları bu korkunç durumdan kurtulmak için çırpınsalar da çabaları nafileydi. Birkaç dakika sonra cansız bedenleri eşleriyle aynı kaderi paylaşarak yere yığıldılar.

Kapısı çalınan bir başka evin sakinleri, kendilerini esir alan cellatların ortasında korkudan titrer halde bekliyorlardı. Elleri ve kolları sıkıca bağlanmıştı. Cellatlardan biri yaktığı ateşin üzerindeki tasın içine kurşun doldurmuş ve erimesini bekliyordu. Biraz sonra kurşunun tamamı eriyince tası eline aldı. Bir diğer cellat önce evdeki en büyük

erkeği tutup öne çıkardı. Ağzını zorla açıp sıkıca tuttu. Elinde kızgın tası tutan diğeri ise erittiği kurşunu adamın boğazından aşağıya boca etti. Sıcak kurşun; adamın boğazını, nefes borusunu, ciğerlerini ve birçok iç organını yakarak midesine kadar indi. Sıcak kurşunla temas eden etin buharı boğazından yukarı doğru çıkıyordu. Çıkan buhar değil sanki ıstıraplar içinde can veren adamın ruhuydu.

Adamın ölmesiyle birlikte sıra kadına ve çocuklarına geldi. Cellatlar tıpkı adama yaptıkları gibi hepsini sırayla boğazlarından aşağı kurşun dökerek öldürdüler. Evin içi erimiş kurşun ve yanmış et kokusuyla dolup taştı. İşlerini bitiren bu iki cellat, yandaki eve geçip aynı işkenceyi oradaki insanlara yapmak için evden ayrıldılar.

Bir başka evde elleri ve kolları bağlanan ev ahalisinin elbiseleri tamamen üzerlerinden çıkarılmıştı. Cellatlar, kuşaklarına sokuşturdukları usturaları çıkarıp aile bireylerinin tek tek derilerini yüzmeye başladı. Önce hissettikleri acıyla feryat figan olan ev sakinleri, çektikleri acıya daha fazla dayanamayıp bayılmışlardı. Ama her şey yeni başlıyordu. Derileri yüzüldükten sonra ortaya çıkan etlerinin arasına sokuşturulan cımbızlarla sinirleri tek tek çekilmeye ve koparılmaya başladı. Bu acıyla ayıldıklarında kendilerini bekleyen korkunç dakikaların henüz bitmediğini anlamışlardı. Tüm sinirleri kopana kadar bu işkence devam etti. Artık bacaklarını ve kollarını hareket ettiremiyorlardı. Yerde sırt üstü sonlarını beklerken son gördükleri şey kendilerine bu işkenceyi reva gören bu habis ruhların yüzü oldu. Sonra kafalarına indirilen çekiçlerle son nefeslerini verdiler.

Mahalleden yükselen çığlıkları ve feryatları duyan bazı mahalle sakinleri, olan biteni anlamak için sokağa fırladıklarında gördükleri manzara karşısında dehşete kapılıp evlerine kaçmaya çalışsalar da nafileydi. Kesilen elektrik nedeniyle meşalelerin loş ışığıyla aydınlanmış ve sis basmış sokaklarda firar edecek veya saklanacak bir yer bulmak imkânsızdı.

Açtığı dış kapıyı tekrar kapatmak için çabalayan bir mahalle sakini, kapıya yüklenen karşı konulmaz bir güçle yere yuvarlandı. Onu yerden kaldıran bir cellat, yanında getirdiği diğerleriyle birlikte adamı ve eşi, evin salonuna götürüp tüm elbiselerini soydu. Ellerini ve kollarını sıkıca kavradıktan sonra usturayla derilerini yüzmeye başladılar. Yüzülen derinin altındaki etten sızan kan, salonun ortasında simsiyah bir birikinti oluşturdu. Kuşaklarından çıkardıkları burguları, yerdeki karı kocanın kollarına bacaklarına sapladılar. Saplanan burguları, yavaşça ve kuvvetli bir şekilde çeviriyor ve delinen etlerden sızan kanı kahkahalarla seyrediyorlardı. Burguların ucu kemiklere dayanıp çatırtılar çıkarmaya başladı. Kemikler delindi ve burguların ucu kolların ve bacakların diğer tarafından çıktı. Öylece yere bırakılan karı koca, son nefeslerini boğazlarını yarıp geçen hançerle verdiler.

Sokaklardan birinde kaçmaya çalışan bir delikanlı, iki cellat tarafından yakalanmıştı. Yere yatırılan delikanlı, korkuyla çığlık çığlığa yardım istese de ona cevap veren sesler, mahallenin bir başka yerinde can havliyle atılan çığlıklardan başka bir şey değildi. Korkudan tir tir titriyor, kendisini yakalayan bu varlıkların ona ne yapacaklarını düşünüyordu. Biri onu sıkıca kavradıktan sonra diğer eline aldığı çekiçle eklem yerlerinden kollarını ve bacaklarını ağır darbeler indirerek kırmaya başladı. Tüm eklemlerini kırdıktan sonra her iki cellat da sırtlarına çaprazlama astıkları kılıçlarını çekip kırık yerlerine indirdikleri darbelerle delikanlının kollarını ve bacaklarını gövdesinden ayırdılar. Sonra içlerinden biri onu saçından kavrayıp başını biraz havaya kaldırdıktan sonra diğeri kılıcıyla boynunu keserek kellesini sokağın bayırından aşağı yuvarladı.

Aynı sokağın bir diğer ucunda başka bir cellat, kerpetenle genç bir kızın el ve ayak tırnaklarını çekiyordu. Duyduğu acıyla feryat eden genç kız, çırpınıyor ve kurtulmaya çalışıyordu. Ama kendisini saçlarından kavrayan el öyle kuvvetliydi ki bir türlü başarılı olamıyordu. Kerpeteni kuşağına geri sokuşturan cellat, omzunda asılı kılıcı çekip kızın karın ve göğüs bölgesine birkaç güçlü hamle yaptı. Ağzından ve yaralanan yerlerinden akan kanlar, üzerindeki beyaz geceliğini kızıla döndürmüştü.

Mahallenin bir başka yerinde orta yaşlarda bir adamın koluna giren iki cellat, onu anadan üryan soyduktan sonra kapağı kaldırılmış bir rögarın olduğu yere sürüklediler. Rögarın yanında duran ortası delik bir sandalyeye adamı oturtup kalın bir urganla sıkıca bağladılar. Biraz sonra kanalizasyon deliğinden viyaklama sesleri gelmeye başladı. Cellatlar, adamın ağzını da sıkıca bağlayıp orada bırakarak başka kurbanlar bulmak için uzaklaşmaya başladılar. Viyaklama sesleri gittikçe daha yakından geliyordu. Biraz sonra kafalarını yarıya kadar dışarı çıkarmış lağım fareleri göründü. Sonra tüm bedenlerini delikten çıkarıp sandalyeye tırmanmaya ve sandalyenin deliğinden adamın makatını kemirmeye başladılar. Makatında hissettiği ısırık acılarıyla debelenen adam sandalyeyle beraber yere düştü. O esnada kanalizasyondan gelen farelerin sayısı gittikçe artmıştı. Delikten çıkan hemen adama yöneliyor ve onu kemirmeye başlıyordu. Makatı, kolları, bacakları, cinsel uzvu ve vücudunun çeşitli yerleri farelerin saldırısına uğruyordu. Biraz sonra makatını kemiren fareler deliği daha da büyüttü ve adamın iç organlarını kemirmeye başladı. Sokağın puslu manzarası gittikçe bulanıklaşmaya başladı ve adamın gözlerine inen karaltıyla yaşamı da orada son buldu.

Tekkenin biraz yukarısındaki bir sokakta ise bir adam ve aile fertleri, bir grup cellat tarafından yakalanmıştı. Cellatlardan ikisi, her aile ferdi için birer çarmıh çaktılar. Sonra aile fertlerini tek tek hazırlanan çarmıhların üzerine yatırdılar. Ellerinden ve bacaklarından çarmıha, büyük mıhlarla çiviledikten sonra omuz başlarını, kaba etlerini ve butlarını ucu kıvrık hançerlerle oymaya başladılar. Bu işlemi bitirdikten sonra oydukları bu yerlere mumlar dikip her birinin fitilini yaktılar. Ardından yanlarında getirdikleri eşeklere aile fertlerini bindirip sokaklarda gezdirmeye koyuldular. Onların bu durumuyla hem alay ediyor hem de biraz sonra canlarını alacak olmanın hazırlığını yapıyorlardı. Ellerine aldıkları çekiçlerle kafalarına tek tek ağır darbeler indirdiler. Parçalanan kafataslarından sızan kanı bir süre izleyip oradan uzaklaştılar.

Yaşlıca bir adamı sokakların birinde köşeye sıkıştıran bir cellat, büyük ilmikler attığı bir ipi adamın burun deliklerinden birine soktu. Elini ağzına daldırıp içerideki kısmını kavradıktan sonra ipin ucunu çekip çıkardı. Sonra hızlıca ipi bir alt taraftan bir üst taraftan çekip durdu. İp, üzerine atılan ilmiklerin sertliğiyle adamın ağız ve burun bölgesi parçalanmaya başladı. Son bir güçle ipi çekip adamın yüzünü paramparça eden cellat, elindeki çekiçle kuşağından çıkardığı demir bir kazığı adamın başına dayayıp tek darbeyle kafasına çaktı.

Tepenin Eyüpsultan'a bakan bayırından kaçmaya çalışan bir adamın önü bir grup cellat tarafından kesilmişti. Kollarından ve bacaklarından sıkıca kavranan adam, cellatların omuzunda bir ara sokağa taşındı. Aynı ebatta iki sandal vardı sokakta. Birinin içine yatırılan adamın başı ve ayakları dışarıda kalacak şekilde diğer sandal üzerine kapatıldı. Sonra da zincirle berkitildi. İki cellat, bir kazanı yaktıkları ateşin üzerine yerleştirip içine bolca yağ döktü. Bir süre yağın ısınmasını beklediler. Yağ iyiden iyiye ısınıp kızgın hale geldikten sonra başında bekleyen bir cellat, adamın ağzını zorla açıp bakır bir huniyi gırtlağına kadar sokuşturdu. Kızgın yağ dolu kazanı kaldırıp getiren iki

cellat, adamın ağzına yerleştirilen huniden aşağı tüm yağı yavaşça boşalttılar. Kızgın yağ, adamın iç organlarını kavurarak tüm midesine doldu. Fazla gelen yağlar ise içinde et parçacıklarıyla ağız kenarlarından dışarı taşıyordu.

Aynı sokakta oturan bir grup erkek, çırılçıplak soyulup diz üstü çökertilmişlerdi. Uzunca bir kalasa, kalın halatlarla bağlanıp çöp şişe dizilen et yığınları gibi dizilmişlerdi. Cellatlar kuşaklarından kalın at kılları çıkarıp onlara doğru yaklaştılar. İki cellat, bağlı oldukları uzunca kalası sıkıca tutuyordu. Ellerine aldıkları bu kalınca kılları, adamların penis deliklerinden tek tek sokmaya başladılar. Bu o kadar acı veriyordu ki gözyaşları içinde çığlık çığlığa haykıran adamların sesi, tüm sokağı ayağa kaldırmış ve evlerin pencerelerinden sarkan ve neler olduğunu anlamaya çalışan kafalar, gördükleri dehşet dolu manzara karşısında hızla içeri çekilmişti. Ellerindeki tüm kılları, adamların penisine soktuktan sonra kuşaklarından çıkardıkları hançerlerle kökünden kestiler. Bu, az evvelki acıyı unutturacak derecede acı vericiydi. Kesilen yerlerden kan oluk oluk akıyordu. Sonra kestikleri parçaları adamların kafalarına ince ve uzun çivilerle çakarak hepsini tek tek öldürdüler.

Mahallenin bir başka köşesinde ise bir eve doldurulan çoluk çocuk, ihtiyar genç, kadın erkek yirmiden fazla kişinin bulunduğu mekânın tüm pencerelerine tahtalar çakılıyordu. Tüm pencereler kapatıldıktan sonra evin giriş kapısına saman balyaları yığıldı. Yığılan balyaların üzerine bir meşale atıldı. Kısa sürede büyüyen alevlerden ve yanan samanlardan çıkan dumanlar, evin her yanını istila etti. İçeriden öksürüklerle kesilen yalvarma ve yakarma sesleri işitiliyordu. Biraz sonra hem bu yakarışlar hem de öksürükler, giderek cılızlaştı ve azaldı. Bir süre sonra ise tamamen kesildi. Geriye tutuşan eşyaların çıtırtıları ile büyüyen alevlerin kızıllığı kaldı.

Biraz ötede köşeye sıkıştırılan bir insan kümesi ise cellatlarca kılıç zoruyla diz üstü çökertilmişti. Heybelerinden çıkardıkları maraş otlarını, esrarları ve tütünleri bu insanlara zorla çiğnetmeye ve yutturmaya başladılar. Yuttukları bu keyif verici maddelerle, görme yetenekleri ve akli melekeleri kayboluyor, histerikli gülme nöbetlerine tutuluyorlardı. Kimileri ise aldıkları maddelerin bünyelerine ağır gelmesiyle kusuyorlardı. Kusanlara, kusmukları zorla yediriliyordu. Ellerindeki bu maddeler bittikten sonra gülme nöbetine tutulan insanların uzuvlarını, ellerine aldıkları palalarla parçalamaya başladılar. Aldıkları darbe sonucu uzuvları kopan bu insanlar, acıyı hissetmiyor, olan biten her şeyi kahkahalarla karşılıyorlardı. Tümünün bedenleri, budanmış birer ağaç gövdesine döndükten sonra sıra kellelerine gelmiş ve her birinin başı, kaldırım kenarındaki su oluklarından aşağıya doğru yavaş yavaş yuvarlanmaya başladı.

Bir başka sokakta ise diğer bir dehşetengiz bir manzara yaşanıyordu. Önü kesilen bir yaşlı kadına zorla diz çöktürmüşler ve saçlarını usturayla tıraş etmişlerdi. Az ileride yanan ateşin içinde kızıl renge bürünmüş bir tası, bir maşayla kavrayan cellat ağır adımlarla ona yaklaşıyordu. Rastgele tıraşlandığı için kırpık koyun derisine dönen kadının başının çeşitli yerleri ustura kesiğinden dolayı kanamaktaydı. Elinde maşayla gelen celladın işaretiyle kadının kollarını iki cellat kavradı. Kızgın haldeki tası çevirip kadının tıraşlı başına yerleştirdi. Yaşlı kadın, duyduğu acının etkisiyle kıpırdanıyor, ama kendisini tutan güçlü ellerden bir türlü kurtulamıyordu. Çektiği acı yüzünden ve yaşadığı korkudan dolayı sırtında büyük bir basınç hissetti. Sonra sol tarafının uyuştuğunu hissetmeye başladı. Kalp krizi geçiriyordu, bir süre sonra da olduğu yere yığıldı.

Mahalleli tüm bu olan bitenlerden dolayı çıkan gürültüyle uyanmıştı. Sokaklara

yayınlan bu dehşetli manzara karşısında ilkin ne yapacaklarını bilemediler. Sonra kimileri evini terk edip koşarak uzaklaşmaya, kimileri de evlerinde saklanıp olan bitenin bitmesini umarak öylece beklemeye başladı. Tüm mahalle, bu habis ruhlarca kuşatıldığından kaçmaya çalışanların önleri kesiliyordu. Hepsi tek tek ele geçirilip en tepeye doğru taşınmaya başladı. İşini bitiren her cellat, büyük sona hazır bir şekilde sokaklardan insanları topluyor ve bir meydana taşıyordu. Evlerinde saklananlar da tek tek ele geçirildi ve meydana getirildi.

Mahallenin kalan sakinlerini bir araya toplamışlardı. Etraflarında bir grup cellat çember oluşturmuş ve kaçmamaları için önlem almıştı. Az ileride ise tahtalardan bir platform çakılıyordu. Tamamlandıktan sonra yerden kaldırıldı ve ayakları berkitilerek sağlam şekilde durması sağlandı. Kalın halatların ucuna çengeller bağlanıp halatlar makaralara sürüldü. Sonra bu halatlar, tahta platformun üst kısmından aşırılarak hazır hale getirildi.

Diğer tarafta bir sürü ince ve uzun ağaç gövdeleri, elleri palalı cellatlarca uçları sivriltiliyordu. Hepsi tek tek bu şekilde hazırlandıktan sonra bir sürü derin çukur kazıldı. Hazırlanan kazıklar, bu çukurlara yerleştirilip kenarlarına ağır ve büyük taşlar yerleştirilerek dik bir duruma getirildi. Artık her şey hazırdı.

İnsanları gruplar halinde bu kazıkların ve çengellerin oldukları yere götürmeye başladılar. Önce elleri ve kolları bağlanıyordu. Vücuduna çengeller geçirilenler, makaralara sürülen halatlar sayesinde yukarı kaldırılıyor ve ruhunu teslim edene kadar orada asılı bırakılıyordu. Kazıkların yanına götürülenlerin ise tüm elbiseleri çıkarılıyordu. Sonra burunları yarılıyor ve hazırlanan kazıklara makatlarından oturtuluyorlardı. Makatlarından giren kazıklar, karınlarını deşip bağırsaklarını dışarıya döküyordu. Her iki işkence ve ölüm metodu hepsine sıra gelinceye kadar uygulamaya koyuldu.

Son mahalle sakinleri de canlarını verdikten sonra mahallenin her yeri kan gölüne dönmüş, sokakları et ve kan kokusu sarmıştı. Kimi yerlerden ise ateşe verilen evlerin içinden yükselen yanık kokuları ile pişmiş et kokuları yükseliyordu. Sokakların çeşitli yerlerine yerleştirilen meşalelerini ellerine alıp geldikleri mezar yoluna doğru yürüyen cellatlar, içinden çıktıkları sise doğru yürüyor ve gözden kayboluyorlardı. Biraz sonra hiçbiri ortada görünmüyordu. Mahalleyi ve tepeyi kaplayan sis dağılmaya başladı. Sis tamamen çekildikten sonra da kesilen elektrikler geri geldi.

***

Sabah olup gökyüzü aydınlandığında gece yaşanan korkunç olayların ve vahşetin manzarası daha da belirginleşmişti. Sokaklarda cesetler sağa sola saçılmış şekilde yatıyorlardı. Mahalleliyi, bu halde bulan çevre sakinleri hemen polise haber vermiş, mahalle geniş bir güvenlik kordonuna alınmıştı. Yapılan incelemelerde, cesetlerin her birinin ağır ve korkunç muamelelere maruz kaldığı anlaşılmıştı. İncelemeyi yapan adli tıp uzmanları, uzun yıllara dayanan mesleki tecrübelerine karşın gördükleri bu vahşet karşısında kendilerini korkuya kapılmaktan alamıyorlardı.

Cesetleri bulan çevre sakinlerinden bazıları akıl sağlıklarını kaybetti. Bazıları bu olanların cellat mezarlığına yapılan tahribattan ve saygısızlıktan ileri geldiğini düşünüyordu. Ölenlerin evlerine kilit vurulup terk edilmiş halde bırakıldı. Çevredeki bazı insanlar, benzer sonun kendi başlarına gelmesinden korkarak oturdukları evleri terk etti. İnsanlar, cellat mezarlığının yakınlarına gündüz vakti bile gidemez oldu.

- Bitti -

redbubble.com/people/MRLstar

For you!

Original Design

- T-shirt
- Hoodie
- Tote bag
- Pet hoodie
- Mug and more

ÇİZGİ ROMANLI KELİME BULMACA ÇÖZÜMÜ

Hazırlayan: elvan adıgüzel

CONAN: Zenobia, Olgerd Vladislav

KARA MURAT: Paprika, Yılanlı Mahmut

UZAY ŞÖVALYESİ ROM:
Brandy, Darkonlar

THOR: Lady Sif, Loki

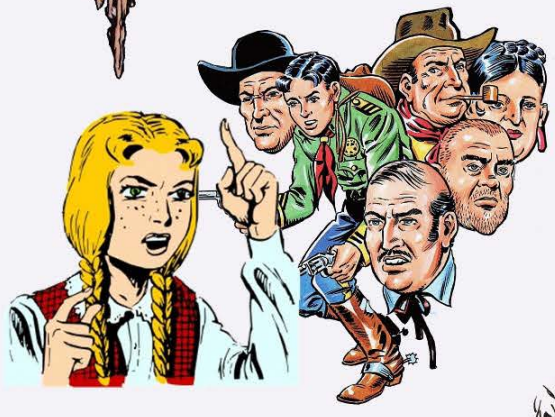

TOMMİKS: Suzi, Binbir Surat

TARKAN: Bige, Kostok

YÜZBAŞI VOLKAN:
Gazeteci Funda, Veissman

RED KİT: Kalemiti Ceyn, Daltonlar

TOLGA: Sumru, Karçar

TEX WİLLER: Lilith, Mefisto

ASTERİX: Dediğimdediks, Bulutus

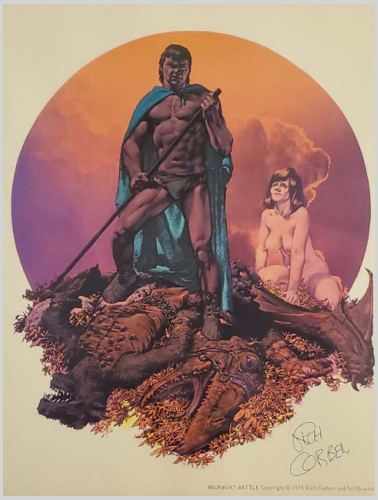

Richard, siz hayranları tarafından sanatına gösterilen sevgiyi çok takdir etti. On yıllar boyunca desteğiniz onun için çok önemliydi.

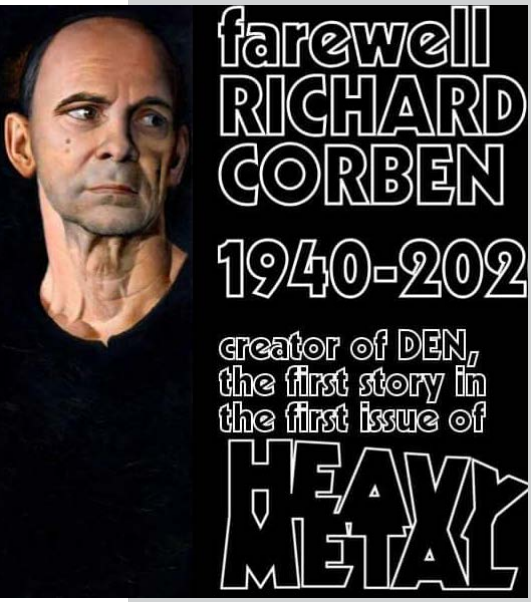

RICHARD CORBEN

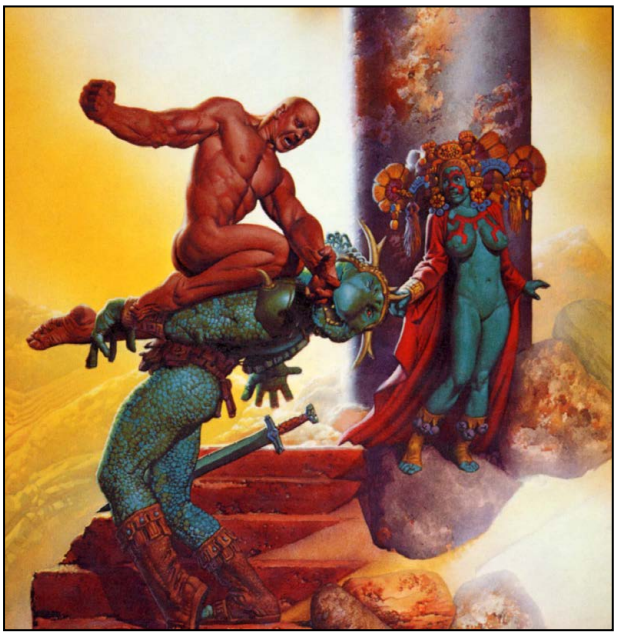

Richard Corben'in kalp ameliyatı sonrası 2 Aralık 2020'de öldüğü üzücü haberi paylaşmam büyük bir üzüntü ve kayıptır. Ailesi, arkadaşları ve hayranları tarafından çok özlenecek.

Richard, siz hayranları tarafından sanatına gösterilen sevgiyi çok takdir etti. On yıllar boyunca desteğiniz onun için çok önemliydi. Size çıkan her sanat eseri üzerinde özenle çalışarak desteğinizi geri ödemeye çalıştı. Richard bizi terk etmesine rağmen, çalışmaları yaşayacak ve hatırası her zaman kalbimizde yaşayacak.

Corbencomicart.com adresindeki Corben Studios web sitesi aracılığıyla Richard'ın sanatının satışını yapmaya devam edeceğim. Ayrıca çalışmalarını uluslararası alanda yayınlama sürecini de yöneteceğim. Lütfen bana ve aileme kendimizi toplamamız için biraz zaman verin, 2021'de sizinle birlikte olacağız.

Dona Corben

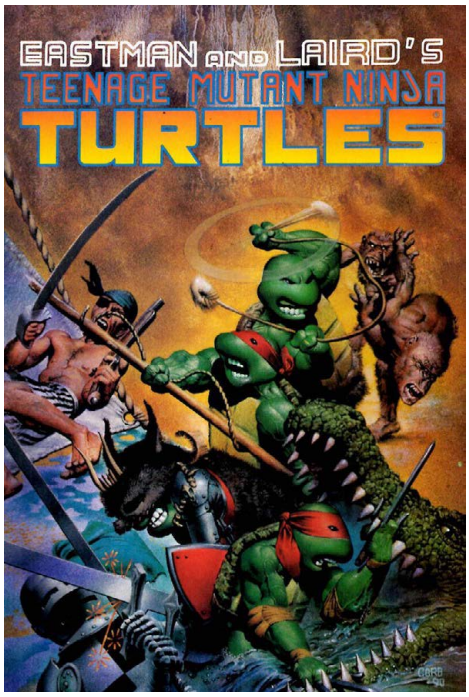

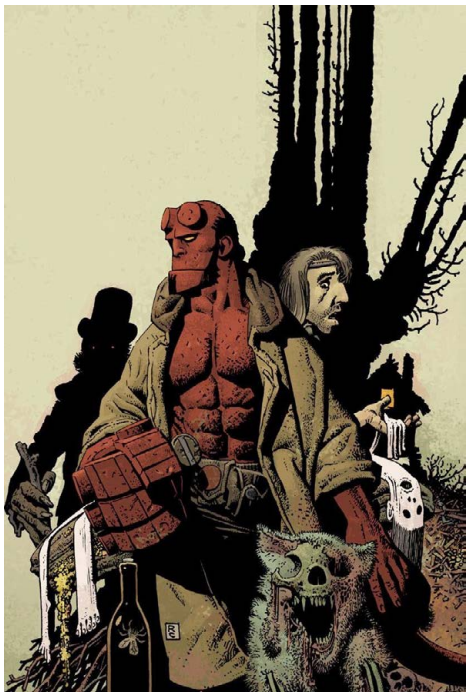

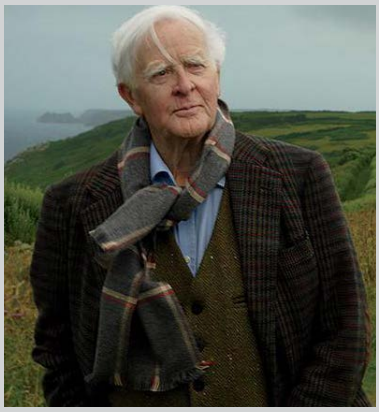

John le Carre'yi 15 yıl boyunca temsil eden Geller, "Onun kaybını tüm kitapseverler hissedecek. Parlak bir zeka, nezaket ve mizah insanıydı" dedi.

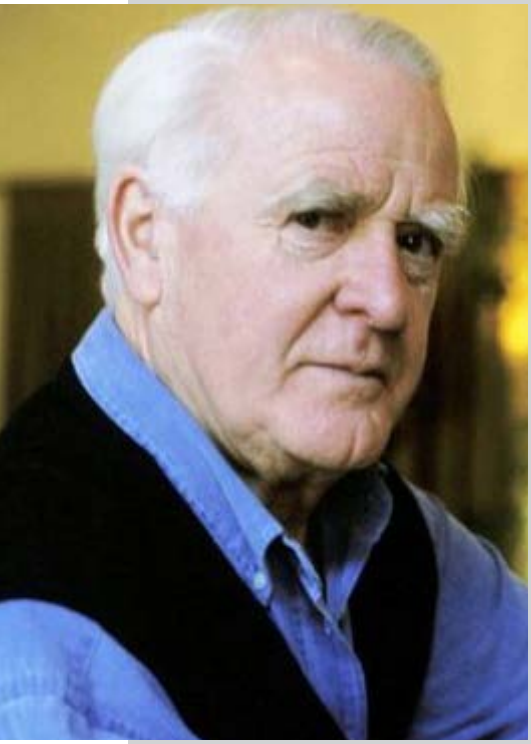

Casusluk romalarının yazarı John le Carré,

HAYATINI KAYBETTİ!

Birçok eseri Türkçe'de de yayınlanan dünyaca ünlü İngiliz casusluk romanları yazarı John le Carre, 89 yaşında yaşamını yitirdi.

Cumartesi gecesi zaattüre nedeniyle öldüğü açıklanan John le Carre'nin temsilciliğini yapan Jonny Geller, ünlü romancının "İngiliz edebiyatının tartışmasız devi" olduğunu söyledi.

John le Carre'yi 15 yıl boyunca temsil eden Geller, "Onun kaybını tüm kitapseverler hissedecek. Parlak bir zeka, nezaket ve mizah insanıydı" dedi.

'SOĞUK SAVAŞ'I TARİF EDEN YAZAR'

Le Carre'nin ölümünün ardından Geller'in kendisi için yaptığı yorumlardan birisi de, "O, Soğuk Savaş'ı tarif eden yazardı" cümleleri oldu.

Köstebek, Hain ve Bahçıvan'ın da aralarında bulunduğu kitapların yazarı olan le Carre, önceki kitaplarının çerçevesini belirleyen Soğuk Savaş söyleminin yerini İslam karşıtlığının aldığını ifade ediyordu.

1931 doğumlu John le Carre, 1940'lı yıllarda İsviçre'de Almanca eğitimi alırken, gizli servisler için çalışmaya başladı.

Eski bir Dışişleri Bakanlığı çalışanı olan le Carre, 1963 yılında yazdığı 'Soğuktan Gelen Casus' kitabıyla dünya çapında tanınmaya başlamıştı.

BBC Türkçe'nin haberine göre; yazarın bu kitabın ardından yazdığı bir dizi başka kitap, casus romanları türünün mihenk taşları oldu.

Bazı eleştirmenlere göre Berlin Duvarı'nın yıkılışı ve Sovyetler Birliği'nin çöküşü, le Carre için iyi olmadı. Romanlarına heyecanlı bir çerçeve sağlayan Soğuk Savaş'ın yok olması, yazarın aleyhine oldu.

Ancak le Carre aynı fikirde değil; 2013'te BBC'ye verdiği mülakatta, "terörle mücadele" söyleminin kendisine yeni bir zemin sağladığını, "kurtarıcısı" olduğunu söylüyor.

Le Carre ayrıca İslam'ın her iki taraftaki köktenciler tarafından "şeytanileştirildiği" ve Sovyet komünizmi gibi büyük bir düşman olarak anlatıldığı görüşünde olduğunu söylemişti.

Ünlü yazar, kitaplarının edebiyat yarışmalarına sokulmasına da izin vermiyor.

Ancak yazarın çok satan kitapları bugüne kadar onlarca dile çevrildi ve 12'si televizyon, sinema ya da radyoya uyarlandı.

Dünyaca ünlü casusluk romanları yazarı John le Carre'nin Türkçe'ye çevrilen kitaplarından bazıları, 'Casusun Mirası', 'Köstebek', 'Single ve Oğlu', 'Küçük Trampetçi Kız', 'Ölüme Çağrı', 'Casuslar Mücadelesi', 'Gece Müdürü', 'Gizemli Melodi', 'Cinayetin Parıltısı', 'Hain' ve 'Güvercin Tüneli'.

ARTHUR "BERCK" BERCKMANS

(03/05/1929/28/12/2020)

"BERCK"
Hem Tenten hem de rakibi Spirou dergilerinde çalışmasının yanı sıra Flandres bölgesi ile Hollanda ve Almanya'daki yayınlarda da aktif olarak yer aldı.

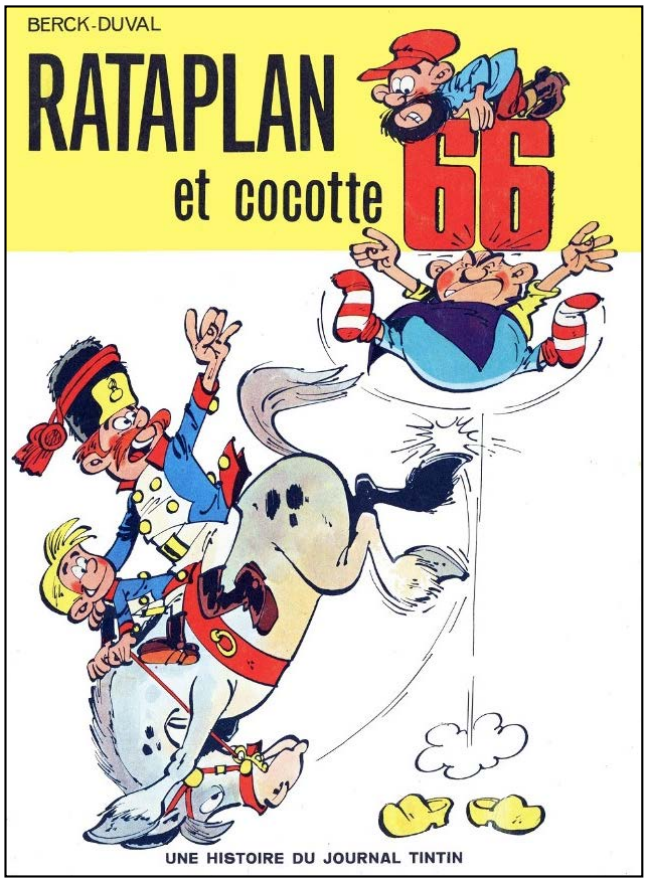

Berck, 1950'lerden emekli olduğu 1994 yılına kadar en üretken Flaman çizgi roman çizerlerinden birisiydi. Hem Tenten hem de rakibi Spirou dergilerinde çalışmasının yanı sıra Flandres bölgesi ile Hollanda ve Almanya'daki yayınlarda da aktif olarak yer aldı. En tanınmış eseri, Raoul Cauvin ile birlikte yarattıkları ve İçki Yasağı döneminde iki Amerikan bodyguardın mizahi serisi olan "Sammy" (1970) serisidir. Dünya üstünde bir çok dile çevrilen "Sammy" sayesinde Berck eserleri uluslararası olarak tanınmış birkaç Flaman çizgi roman çizerinden birisi olmuştur. Yine de aynı Morris gibi nadiren Flaman olduğu belirtilir çünkü "Sammy" ilk olarak Fransızca yayımlanmıştır. Berck'in çizimleri canlı ve dinamik bir tarzdadır ve çokça adrenalini yüksek aksiyon sahneleri ve kurşun yağmurları içerir. Çıktığı zaman "Sammy" oldukça şiddet içeren bir çizgi roman olarak görülmüş ve sıklıkla sansürün kurbanı olmuştur. "Sammy" Berck'in en tanınmış eseri olsa da onun üzerinde çalışmaya kariyerinde görece geç bir dönemde, 41 yaşında iken başlamıştır. Yirmi yıldır aktif olarak çizgi roman yapmaktaydı ve hem öncesinde hem de sonrasında çeşitli seriler de yaratmıştır: **"Strapontin"** (1958-1968), **"Rataplan"** (1961-1967), **"De Familie Nopkes"** (1965), **"De Donderpadjes"** (1971-1974) ve "**Lowietje"** (1974-1983).

Atilla Bilgen

KAPİTALİST KÜBA!

Şehrin doğu tarafında bulunan bu kaleye gitmek için, Fransızlar tarafından bin dokuz yüz ellili yılların sonuna doğru yapılan ve Havana Körfez'inin altından geçen, bizim Avrasya tünelimize benzeyen bir tünelden geçtik. Rehberimizin söylediğine göre yer seviyesinin on iki metre altındaymış ve uzunluğu yedi yüz otuz üç metreymiş. Bizim tünelden tek farkı beleş olmasıydı! Ellerinin altında altın yumurtlayan bir tavuk olmasına karşı bunu değerlendirmediklerine göre, Kübalılar gerçekten saf bir milletti!

Havana'daki son durağımız, on yedinci yüzyılın başlarında şehri korsanlardan korumak amacıyla yapılan, sonraki yıllarda hapishane olarak kullanılan, günümüzde ise güneşin Atlantik Okyanusu üzerinden batışını izlemek isteyenler için essiz bir seyir noktası olan; Morro Kalesi. Şehrin doğu tarafında bulunan bu kaleye gitmek için, Fransızlar tarafından bin dokuz yüz ellili yılların sonuna doğru yapılan ve Havana Körfez'inin altından geçen, bizim Avrasya tünelimize benzeyen bir tünelden geçtik. Rehberimizin söylediğine göre yer seviyesinin on iki metre altındaymış ve uzunluğu yedi yüz otuz üç metreymiş. Bizim tünelden tek farkı beleş olmasıydı! Ellerinin altında altın yumurtlayan bir tavuk olmasına karşı bunu değerlendirmediklerine göre, Kübalılar gerçekten saf bir milletti!

Morro Kalesine gidiyorduk gitmesine ama bundan haberi olmayan tek kişi Çikolata renkli efendi Şoförümüzdü! Bu ufak detay kendisine söylenmediğinden tünelden geçer geçmez direksiyonu kale yerine Varadero yoluna çevirdi. Hemen yanı başında oturan rehberimiz "Hoooop" diyerek ayaklandı ve "Nereye hemşerim?"diye sordu.

"Varadero'ya!"

"Oraya gitmeden önce Morro Kalesini ziyaret edecektik ya!"

"Öyle mi? Bana kimse bir şey söylemedi!" dedi, ardından bir

otobüs dolusu Türk ile yolculuk etmenin verdiği gazla, aniden Türkleşti, frene abandı ve dönülmez yoldan bir u çekip gerisin geriye döndü. Hedefe ulaşmamıza birkaç metre kala bir polis yolun ortasında belirdi, eliyle otobüsü durdurup sağa çekmesini işaret etti. İçimizden "Eyvah şimdi ayvayı yedik! Bunun acısını kesin bizden çıkartır." diye geçirirken, beklentimizin aksine Çikolata renkli efendi Şoför hiç sinirlenmeden sakin bir tavırla otobüsü sağa çekti, ruhsatını alıp aşağıya indi. Merakla bakışlarımızı pencereden aşağıya yönelttik. Uzun zamandır birbirini görmeyen iki arkadaş gibi birbirleriyle selamlaştılar. Sürekli gülümseyen Polis dönülmez yerden manevra yaptığını anlattı. Şoförümüz ne itiraz etti, ne de ne de bizleri işaret edip "Abi valla ben kader kurbanıyım! Tam Varadero yoluna sapmıştım, aniden kaleye gidecekleri tuttu! O panikle ters yola saptım. Ceza yazacaksan aha bunlara yaz güzel abim!" diye ağladı. Dudaklarındaki tebessümü muhafaza ederek "Haklısın" anlamında başını salladı, ardından ceza makbuzunu aldı ve polisin elini sıkıp teşekkür etti! Otobüse geri bindiğinde bizlere kötü kötü bakmadığı gibi, rehbere de serzenişte bulunmadı. Hiçbir şey yaşanmamışçasına torpido gözünü açıp makbuzu bıraktı, direksiyon başına geçti ve yoluna devam etti! Kübalılar saf olunca şoförleri de haliyle saf oluyordu, bizim şoförlerin seviyelerine ulaşmaları için en az kırk fırın ekmek yemeleri şarttı!

Havana'nın girişini koruyacak şekilde boğazın ucuna inşa edilen kaleden görünen panoramik manzara, gerçekten muhteşemdi. Havana'nın en güzel fotoğrafları buradan çekiliyormuş, bunu duyunca bizim neyimiz eksik diyerek oğlumla kollarımızı sıvadık ve her noktada birbirimize bol bol poz verdik.

Artık Havana'nın yüz kırk kilometre doğusunda bulunan ve Karayipler'in en ünlü tatil merkezlerinden biri olan Varadero'ya gitme zamanı gelmişti. Otobüsümüze geri binince yaklaşık üç buçuk saat sürecek yolculuğumuz böylece başlamış oldu.

Oğlum uyuklarken başımı pencereye dayayıp dışarıyı seyrettim. Yollar fena değildi ve etrafta ellili yıllardan kalma rengârenk Amerikan arabaları, Kanada'nın hibe ettiği sarı renkli okul otobüsleri vardı. Arada yeni modellerde geçiyordu. Bunlar çoğunlukla Çin, Güney Kore, Japon arabalarıydı. Yol boyunca sisteme övgüler düzen pankartlar, kilometrelerce uzanan şeker kamışı tarlaları, muz ve çeşitli meyvelikler vardı. Ellerinde çok az modern tarım aracı olmasına rağmen tarlaları son derece bakımlıydı. Kısıtlı olanaklarıyla bu hale geldilerse, ambargodan kurtulduklarında tarım alanında kesinlikle bir numara olurlardı. Köy evleri ise bizim köylerimizdekilerden daha güzel ve kullanışlı gibi görünüyorlardı. Hiçbir yerde polis yoktu, ya ortada görünmüyorlardı, ya da suç oranı düşük olduğundan kendilerini boş yere yormuyorlardı!

"Yarım saat ihtiyaç ve yemek molası veriyoruz arkadaşlar."

Rehberin anonsuyla gerinerek aşağıya inip lavaboyu ziyaret ettik, ardından etrafımıza bakındık. Arkası ormanlığa bakan iki katlı bir binaydı. Şehirlerarası dinlenme tesislerinden farkı içinde bir marketi ve çay salonunun olmamasıydı, buna karşın terasında dağ manzaralı barı vardı. Bizden önce yukarıya çıkanlar, barın önüne birikmiş, barmenin bardak yerine Hindistan cevizi kullandığı kokteyli alma savaşındaydılar. Yanımda duran rehbere bunun ne olduğunu sordum. Şeker kamışından üretilen rom ile yapılan ve içinde malibu, ananas suyu, Hindistan cevizi sütü ve dilimlenmiş muz içeren pina colada olduğunu söyledi. Gülerek "Dinlenme tesislerinde çaylar şirketten olur, pina colada öyle mi?" diye sordum.

"Maalesef, ederi üç cuc! Ancak rom bedava!" dedi ve masaların üstünde kimsesiz bir şekilde duran rom şişelerini gösterdi.

"Nasıl yani?"

"Kokteylinizde rom azaldıkça istediğiniz kadar

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

ilave edebilirsiniz." dedi. Şaşkın bakışlarımı görünce anlatmaya devam etti. "Bizim ülkemizde rakı neyse burada da rom aynıdır!"

"Ama bizde rakı ateş pahası!"

"Aralarındaki tek fark işte bu!"

"Bu Kübalılar gerçekten saf bir millet!"

"Halkını düşünmekten işin ticari boyutunu düşünmüyorlar!" dedi, ardından romun tarihini bilip bilmediğimi sordu. "Ben sadece içiciyim!" dedim. Güldü. "O zaman size anlatayım. Böylece vakit geçer, bar da biraz tenhalaşır." dedi. Olumlu anlamda başımı sallayınca "Şeker kamışından üretilen rom ilk defa bin altı yüzlü yıllarda tarlalarda çalışan kölelerin acılarını ve açlıklarını bastırmak için kullanılmış. Bu yüzden diğer bir adı kölelerin gözyaşıdır!" dedi.

"Kölelerin gözyaşlarını şimdi keyif için içiyoruz desenize."

"Aynen."

Oğlum araya girerek "Bacardi ile rom arasındaki fark ne?" diye sordu.

"Hiçbir fark yok, ikisi de rom! Küba'nın en ünlü rom markası Havana Club, onun tarihini kurcalayacak olursanız karşınıza Bacardi çıkar. Bacardi ailesi, rom üreten, ancak devrim karşıtı bir aile idi. Fidel Castro yönetimi ele geçirdiğinde ülkeyi terk ederek üretimine yine kendi adıyla yurt dışında devam ettiler. Küba devleti de daha önce bu aile tarafından üretilen tesise el koydu ve romu Havana Club markası altında devam ettirdi." dedi.

Bu açıklamaların ardından kokteyllerimizi alıp terasın ormana bakan tarafına geçtik. Gökyüzünde şahinler uçuşuyor, ormanların ve tarlaların üzerinde buldukları fare, yılan, böcek tarzı hayvanları avlıyorlardı. Onları izleyerek içkimizi yudumladık, içindeki rom azaldıkça ilave ettik. Molanın bitmesi bizi sarhoş olmaktan kurtardı!

Varadero'ya yaklaşınca

rehberimiz oturduğu yerden kalkmaya üşenerek uzanıp mikrofonu eline aldı ve "İspanyolcada kuru havuz anlamına gelen ve yirmi iki kilometre uzunluğundaki upuzun sahili, plajlarının inci beyazı kumu, Karayip Denizi'nin türkuaz rengi suları, palmiye ağaçlarıyla ünlü Varadero'ya neredeyse varmak üzereyiz. Zamanında bir adaydı, sonraları kıyı bağlantısı sağlanıp bir yarımadaya dönüşmüştür. Tıpkı Ayvalık'taki Cunda Adası gibi!" dedi.

Bu sözü duyunca NeriMAN'ım süpermanımın "Ha Küba ha Ayvalık! İkisi de aynı!" demesini anımsadım ve istemsizce "Ayvalık mı? Yok, daha neler!" diye inledim.

Rehber sustu, otobüstekiler soran gözlerle dönüp bana baktı. Eşimin öngörüsünü onlara söyleyemeyeceğim için sadece "İlginç!" dedim. Rehberimiz dudak büküp kaldığı yerden konuşmaya devam ettiğinde, öğrendiğim bu bilgiyi kendime saklamaya, eşime asla söylememeye karar vermiştim!

"Unesco tarafından dünyanın en temiz üç plajından biri olarak kabul edilen Küba'nın bu turistik tatil beldesi, devrimden önce başta Al Capone olmak üzere Amerikalı zenginlerin ve mafya üyelerinin ilk tercihleriydi. Günümüzde neredeyse her tarafı oteller ve tatil köyleriyle dolu olup büyük bir kısmı İspanyol ortaklar tarafından işletilmektedir. Bunun sebebi Fidel Castro'nun İspanyol kökenli olmasıdır. Madem konu Fidel'e geldi, isminin sözüne güvenilir, sadık anlamına geldiğini belirtmek isterim. Babası çiftlik sahibiydi, ama çocukluğundan itibaren zamanının büyük bir bölümünü Afrika kökenli göçmen işçilerin çocuklarıyla beraber geçirmiş, onların dertlerine yakından tanıklık etmiş, bu sayede de devrimci ruhu filizlemiştir. Büyüdüğünde de ismine yakışır şekilde daima halkına sadık oldu. İşte bu yüzden Küba'da sıradan emekçiler, yoksullar, kara derililer, sarışınlar, çikolata renkli melezler, herkes ama herkes ondan bir arkadaşları gibi Fidel diye bahsederler."

"Duyduğuma göre bayağı çapkınmış." dedi Lacoste marka kazağını omuzuna bağlayan Abi.

"Neden olmasın?" diye araya girdim, "devrimciler sevişemez diye bir kural yok!"

Gominist olduğundan şüphelendiğim Rehber gülerek "Doğru söylüyorsunuz. Sonuçta devrimciler rahip değil! Neyse gelelim Varadero'ya. Bizdekinin aksine kumsallar halka açıktır, otel misafirleri sadece şezlong konusunda önceliğe sahiptir. Küba halkının bu yöredeki otel ve tatil köylerinden yararlanabilmesi için, tesisler belirli sayıda odalarını devlet için ayırmak zorundadır. Üzerinde bulunduğu Hicacos Yarımadası anakaradan dışarıya adeta bir baston veya hokey sopası gibi uzandığından iki tarafı da denizle kaplıdır, dolayısıyla çoğu otelin iki cephesi de denize bakmaktadır. Okyanus, kum ve güneşin tadını çıkartmak için turistlerin birçoğu doğrudan Varadero'ya gelir ve Küba'nın kalan hiç bir yerini gezmeden tatil yaparlar. Bu yüzden ülkenin ikinci havaalanı buraya açılmıştır. Bana soracak olursanız Varadero'nun Küba'yla, Küba'nın Varadero'yla benzerliği yoktur! Tamamen turizm amaçlı yapılmış suni bir şehirdir. Tıpkı Antalya Belek gibi! Bu arada internet arayanlara güzel bir haberim var. Gideceğimiz tatil köyünde internet olup iki cuc karşılığında kart satılmaktadır. Bağlantı zayıf da olsa bu kartlar sayesinde sosyal medyanıza girebilirsiniz." Dedi.

Rehberimiz sözünü bitirdiğinde Varadero'ya varmıştık. Otobüsün penceresinden görebildiğim kadarıyla birbirine paralel üç uzun caddesi vardı, kenarları asırlık ağaçlarla süslüydü ve yolda arabadan çok mobilet, coco taksiler vardı. Binaların yeni ve bakımlı, her yerin restoran, bar, otel ve tatil köyleriyle dolu olması turistlere hitap ettiğinin emaresiydi. Bilinen Küba'nın dışında, okyanus, kum, güneş üçlüsünün bileşimiydi Varadero. Bir nevi Kapitalist Küba'ydı!

Esir edersen esir düşer, yok edersen yok olursun.

YABANIM BEN. YAŞAM DÖNGÜNÜN TEMELİYİM.

#YabanıSavun

Esir edersen esir düşer, yok edersen yok olursun.

Avlama, esir etme, yuvamı yıkma. Yıkana da izin verme #KuzeyOrmanları vadiler, çayırlar, dağlar, dereler, meralar, göller, kayalıklar, kıyılar ve kumulların birlikte oluşturduğu eşsiz güzellikte ve capcanlı bir orman ekosistemidir.

Sen de omuz ver, yeni yılda daha güçlü savunalım

https://www.change.org/p/kuzey-ormanları-muhafaza-ormanı-ilan-edilmeli-ve-mutlak-koruma-altına-alınmalıdır-tcbestepe

https://twitter.com/kuzeyormanlari

DÜNYADA HAYVAN HAKLARI

Brezilya Devlet Başkanı Jair Bolsonaro, mevcuttaki "12 aya kadar hapis" cezasını "2 yıldan 5 yıla kadar cezalara" çıkaran hayvana şiddete karşı yeni yasayı, köpeği Nestor ile birlikte imzaladı.

Murat B.Sarı

YENİ AY

Aslında masaj koltuğundan tek derdi bu değildi, koltuğun boynunu ovarken omurgasını kırmasından veya ensesine çıktığında omurilik soğanını ezmesinden de korkuyordu. Her şeyin ötesinde makinanın bunu yapmak istediğine dair rasyonel olmayan bir his taşıyordu içinde. Sanki gece karanlıkta yatıp ayağı pikesinin dışında kaldığında, ayağını bir şeyin kavrayacağından duyduğu korku gibi bir şeydi bu; saçma, çocukça, hastalıklı…

"Yirmi ikinci yüzyıla girmemize sadece dört ay kaldı" diye düşündü Orkun "Ve yüz yirmi yaşındaki bu masaj koltuğu hala kuyruk sokumuma bir aparatını sokmaya çalışıyor. Hiç mi kullanıcı geri bildirimi yapılmadı buna bugüne kadar?"

Aslında masaj koltuğundan tek derdi bu değildi, koltuğun boynunu ovarken omurgasını kırmasından veya ensesine çıktığında omurilik soğanını ezmesinden de korkuyordu. Her şeyin ötesinde makinanın bunu yapmak istediğine dair rasyonel olmayan bir his taşıyordu içinde. Sanki gece karanlıkta yatıp ayağı pikesinin dışında kaldığında, ayağını bir şeyin kavrayacağından duyduğu korku gibi bir şeydi bu; saçma, çocukça, hastalıklı… Yine de bir masöre gitmektense bu koltukları tercih ediyordu. Günün yorgunluğunu atmasını sağlayan bu üç dakikadan vazgeçememesini kendine açıklarken yalan da söylüyordu üstelik. "Kadın parmakları erkek kaslarına yeterince geçmiyor."

"Ya bir robot? Hacip mesela, bana tam otuz altı bin krediye mal oldu, biraz da bana hizmet etmesinde ne sakınca var?"

Pikenin dışından kapılmış bir ayak, kırılmış bir omurga ve ezilmiş bir soğan…

"Süreniz bitti tekrar masaj için bir kredi harcamak ister misiniz?"

Orkun cevap vermeden koltuktan kalktı. Henüz koltuktan uzaklaşmak için adım atmadan da asistanını açıp holografik ara yüzde "Neşem" adlı arama kaydını buldu. "Mesaj", "Görüntülü" ve "Sesli" seçeneklerinden görüntülüye giden parmağını son anda sesliye yönlendirdi ve Neşe'yi aradı. Altıncı çalışta Neşe telefonu açtı. Biraz tık nefesti.

"Efendim hayatım?"

"Canım, avm'deyim marketten istediğin bir şey var mı?"

"Süt al sadece, çocuğun akşama sütü yok."

"Tamam canım on, on beş dakikaya gelirim."

"Tamam aşkım."

"Görüşürüz"

Orkun çağrıyı sonlandırdığında Neşe'nin kendisine "Görüşürüz" dediğini varsaydı ama açıkçası sinirlenerek karısını dinlemeden kapattığı için, çok da emin olamamıştı. Koltuktan uzaklaşıp yönünü koridorun sonundaki markete çevirdiğinde hala yenemediği bir sinirle "Bütün gün evdesin ve her şeyi en sona bırakıyorsun" sözleri döküldü ağzından.

* * *

Yemek masasında Orkun'un pek konuşası yoktu. Aslında içten içe Neşe'yi sinir etmek için böyle yapıyordu ama Neşe, altı yaşındaki oğulları Sarp'ı yedirmekle uğraştığı için –ki çocuk kesinlikle yemek yememe konusunda ihtisas sahibiydi- Orkun'un bu pasif saldırısını anlamadı. Esasen aynı şey neredeyse her gece olduğu için Orkun da yine böyle olacağının bilincindeydi ama kendisini tutamıyordu. Fakat kontrolünü tam olarak yitirmiş de değildi. Zaten Neşe ile gireceği herhangi bir tartışma, Neşe'nin, kendisinin Sarp'a bakmak için işten ayrıldığını, ancak Orkun'un bu büyük fedakarlığı bile anlamadığını bağıra çağıra ve yarı ağlamaklı bir halde söylemesiyle son bulacak, sonrasında da bir küsme dönemi gelecekti. Orkun bunu düşününce kendisini de şaşırtacak şekilde gülümsedi "Dişi yakarış" diye düşündü. Neşe'nin bu hali gözünün önüne gelince eğlenmişti. O da bu dram karşısında tepkisiz kalacak ve Neşe'yi daha da çıldırtacaktı. Atalarının zamanındaki gibi vurdumduymaz, sığ ve bununla gurur duyan bir adam: Orkun! Genlerinden kendisine geçen, insan sıfatında bir hayvan olmak düşüncesi ile eğlenirken fark etmeden sesli düşündü. "Ya bizden ne bekliyorlar bu kadar, biz suratı kılla kaplı yaratıklarız sonuçta…"

"Efendim canım?"

"Yok bir şey hayatım."

"Neden gülüyorsun?"

"Aklıma bir şey geldi de, işten bir olay, erkek geyiği sarmaz seni boşver."

Neşe aslında alınmıştı. İşle ilgili şeyler, özellikle işle ilgili kendisiyle paylaşılmayan şeyler kendisini kötü hissetmesine sebep oluyor ve Orkun buna hiç dikkat etmiyordu. Elinde olmadan o sırada yemek istemediği bir lokmadan kaçınmaya çalışan Sarp'a bağırdı ve kaşığı ağzına soktu.

"Yaşıtların kendi yemeğini koyup yiyor sen hala elden besleniyorsun. Ye şunu!"

Orkun'un eski erkekliğe dönme takıntısı ya da gizli arzusu diyelim, sadece Neşe ile sınırlı değildi. Eski tarz bir baba olmaya da meraklıydı ve her ne kadar içten içe hasta da olsa, eşine karşı bir yirmi ikinci yüzyıl erkeği olarak saygılı davranırken, çocuğunu tamamen kendisine ait hissettiği için ona karşı daha özgür hissediyordu.

"Neşe! Neşe! Bırak kaşığı, bırak hayatım. Sarp oğlum, al kaşığı, hadi ye oğlum."

"Ya istemiyorum baba"

"Ama yiyeceksin. Ya da o tabak bitene kadar masada kalacaksın."

Çocuk ağlamaya başladığında da yerinden kalktı ve onun omzunu sıkarak. "Peki yemek yemeden beni nasıl döveceksin?" diye sordu. Çocuk gülümsemiş ve kaşığı eline alır gibi olmuştu ki, Neşe politik bir başka gülümseme ve göz işareti ile Orkun'u masadan gönderip kaşığı da çocuğun elinden alarak, onu yine kendi yedirmeye başladı.

Orkun önce bunu kendisine yapılmış açık bir saygısızlık saydı. Çocuğu ile arasına bu şekilde girilmesine izin vermemeliydi. Bu düşünceyle, itiraz etmek için bir süre ayakta kaldı. Neden sonra biraz anlayışlı olmaya karar vererek, karısının evde kalma sebebinin tamamen oğulları olduğunu tekrar etti kendisine. Sarp'ın kendi yemeğini kendi yemesi; her ne kadar Neşe tarafından da dile getirilen bir özlem olsa da, aslında Neşe'nin şu andaki sosyal statüsünün temellerinden sarsılması demekti ve Neşe buna hazır değildi. Neşe, çalışmayı Sarp için bırakmıştı ve Sarp kendine yetmeye başladığı anda kendisini işe yaramaz hissedecekti. Orkun bunu düşününce bu sefer karısının omzunu –karısı anlamadıysa da- şöyle bir sıvazladı ve koltuğuna geçti.

Koltuğuna oturduğunda önce duvarda vizyon alanı kurmak için hover projektörü çağırmayı düşünse de sonra bir başka düşünce ona galip geldi. "Peki" dedi kendi kendine "Ya Hacip'i neden aldık?" Sonra

aklına Hacip geldi. Hacip ismini ona kendisi koymuştu. Neşe ismi çok eski bulmuştu ama Orkun Hacip'in sultanların mabeyncisi demek olduğunu söyleyerek pis bir sırıtışla kendisini de sultan yerine koyduğunu belli edince, mabeynci ne demek bilmemesine rağmen gönlü olsun diye sesini çıkartmamıştı. Orkun sadece Hacip'i değil kendisini, sultan statüsünü ve bazı başka şeyleri de hatırlamıştı. Bağırdı;

"Hacip gel buraya."

Hacip geldiğinde onu şöyle bir süzdü. Sapsarı saçları, okka gibi burnu, dolgun dudakları ile kendisine tezat yüzü bir güzel, geniş omuzları ve 1.90'a varan boyu ile vücudu bir başka güzeldi. Yirmi yaşında gibi görünmesi de cabasıydı.

"Buyrun Orkun Bey"

"Gel otur delikanlı"

Hacip gülümsedi "Ben aslında insan standartlarında çocuk sayılırım…"

"… 20 Ekim 2097'de Los Angeles'ta Humanoid AI Corp. tarafından üretildin. Dolayısıyla sadece üç yaşındasın, bununla birlikte yirmi beş yıllık batarya ömrün dolduğunda bile görünümünden bir şey kaybetmeyeceksin, tabi daha önce olağandışı bir şekilde hasar görmezsen. İyi ezberlemiş miyim?"

"Tıpkı bir robot gibi efendim."

"Sesinden memnun musun?"

"Evet efendim sesimden memnunum."

Orkun bacak bacak üstüne attı, bir an için artık yemek yememe konusunda iyice azıtan oğlunun çığlığı ile yemek masasına dönse de, olayın hala Neşe'nin kontrolü altında olduğunu anlayınca tekrar dikkatini Hacip'e verdi.

"Sinir bozucu bir sesin var aslında. Serfleri ile burnundan konuşan bir toprak sahibi gibisin. Hani şu silahın önünde bile olsalar karşısındakini küçümseyen ve soğukkanlılığını koruyan tiplerden biri gibi."

Hacip, kendisi kıpırdamadan ama sentetik ses tellerini ve yapay kaslardan imal edilmiş ağzını kıpırdatarak gerçek bir sesle cevap verdi.

"Bir silah karşısında ben de tepki vermem efendim. Sizi korumak söz konusu ise kendimi feda edebilirim."

Orkun cevap vermeden önce mırıldandı "Ne demezsin, ne de mutlu oldum ya bu cevabınla…" Ama sesli söyledikleri başkaydı "Maksimum yirmi iki yıl içinde kapanacaksın, ha bir gün önce ha bir gün sonra, senin için fark etmez."

"Doğru efendim ama bu sizin için de geçerli."

"Belirsizlik Hacip. Bu, hayatı daha değerli kılıyor."

"Belirsizlikten kastınız minimum ve maksimum süre konusundaki belirsizlik mi efendim?"

"Evet."

"Bu benim için de geçerli efendim."

Orkun Hacip'e baktı. Karşısındaki koltukta oturuyor, kendisiyle açık bir tartışmaya giriyor ancak fiziksel anlamda hiçbir tepki vermiyordu. Bu onu daha da sinirlendirdi.

"Belki de haklısın. Ama şu da var ki benim her günüm aynı geçmiyor. Oysa sen her gün, en azından belirli aralıklarla aynı işleri yapıyorsun."

"Her gün saat 07.20 ile 07.28 arası evden çıkıyor, 18.44 ile 18.58 arası eve geliyor. Evde yemek yiyor. Projektörü görüntü alanına ayarlayıp on iki farklı programdan birini seyrediyorsunuz. Ortalama on günde bir çiftleşiyorsunuz ve uyuyup bir sonraki döngüyü devam ettiriyorsunuz."

Orkun kesik bir kahkaha attı "Doğru söylüyorsun. Sen bile benden daha sık çiftleşiyorsundur sanırım."

Hacip sessizce bakmayı sürdürünce de devam etti. "Evet bu konuda da biraz bilmişlik yap da dinleyelim."

"Ben organik değilim efendim. Çiftleşme biyolojik olarak türün devamı için gerekli bir eylemdir. Ben bir türe mensup değilim."

Orkun bu sefer karşısındaki robotun gözlerinin içine bakarak aldı sözü "O kadar basit değil" dedi. "Aşk, sevgi, fedakarlık, beğeni, bazen bencil bir ego hatta partnerini mutlu etmek için ona hizmet etmek de bu biyolojik gerekliliğin yanında görülür. Belki sen haklısındır ve bir maskedir bütün bunlar ama kimse çiftleşirken türün devamını düşünmez."

"Söylediğim şeyi anladığınızı düşünüyorum. Ancak siz benim yapısal anlamda bilmediğim şeylerden bahsediyorsunuz."

"Hayatının değerini savunurken ve dolayısıyla benimkinin değerini küçültürken, gayet yapısal anlamda bir şeyler biliyor gibi konuşuyordun ama."

"Öğrendiklerimle size hizmet vermek istedim efendim ancak görüyorum ki biyolojik olarak bazı gerginlik tepkileri veriyorsunuz.

Size hizmet etmek için üretildim. Gerginliğinizi azaltmak için ne yapmamı istersiniz?"

Orkun arkasını yaslandı, gerçekten gergin hissediyordu. "Bana cevap vermeni isterim."

Ve Hacip yine kıpırdamadan cevapladı onu "Sorun lütfen."

"Vibratör ne biliyor musun Hacip?"

"Evet efendim."

"Pekala, bu aleti dişiler kullanır değil mi?"

"İstatistiki olarak…"

Orkun onun sözünü kesti "…Biz dişiler üzerinden gidelim. Erkek partneri olan bir dişi vibratör kullandığında, erkek partnerinin psikolojik olarak ne hissettiği hakkında akıl yürütebilir misin?"

"Hissetmek efendim. Benim için yabancı bir kavram."

"Ben diyorsun ama."

"Bu üniteyi tanımlamak için istatistiki olarak birinci şahıs, verilen isim ve üçüncü şahıs kipini kullanmaktan daha yaygın şekilde kullanıldığı için birinci şahıs kullanıyorum efendim. İsterseniz değiştirebilirim."

Bunun üzerine bir sessizlik oldu. Orkun kafasını sağa sola salladı ve tam ağzını açtığı sırada masadan bir bağırtı geldi.

"Defol git. Yeme de büyüme. Sıpa seni, defol. Git çişini yapıp yatağa gir hemen. Hemen!"

Çocuğun ağlarken ne olduğu belli olmayan sözlerinin eşliğinde Orkun tıslar gibi konuştu.

"Gerek yok Hacip. Gidebilirsin."

* * *

Ertesi gün kötü başlamıştı. Orkun'un iki arkadaşı holograflarını açmak istediklerinde sistem, şifrelerini tanımamış ve beş dakika içinde ikisinin de başına ikişer güvenlik gelip eşyalarını toplamalarını ve insan kaynaklarına gitmelerini kendilerine tebliğ etmişlerdi. Bu sırada yanlarından ayrılamayacaklarını da özür dileyerek açıklamışlardı. Bu, şirketin son üç aydaki beşinci işten çıkarım dalgasıydı ve artık çalışanlar işten çıkarılanlara üzülme aşamasını aşmış, bu dalgayı da atlatmanın ferahlaması duygusuna geçmişlerdi. Bu kimsenin suçu değildi. Otomasyon ve robotik beklenenden çok daha geç yaygınlaşmıştı bile. Devletlerin sosyal harcamaları artıyor ama yeni düzene yetişmekte zorlanıyorlardı. Neyse ki tam manasıyla bir yapay zeka teknolojisine geçilememişti. Eğer o da başarılsaydı bu teknoloji, bir asır önce korkulan cyberpunk distopyalarını gerçek kılardı. En azından sosyal olarak bu böyleydi. Orkun bu düşüncelerle açtı konuyu öğlen yemeğinde,

"Ben her akşam masaj koltuğuna oturuyorum. Teknoloji yüz yirmi yaşında neredeyse. Tabi fiziksel bir rahatlama sağlıyor ama ben doğrusu robot falan da sevmem. Yine de o eski teknoloji bana ümit veriyor. Onlar hala duruyorsa biz de hala işe yarayabiliriz diyorum kendi kendime."

İki arkadaşından daha kısa boylu ve sarı saçlı olanı, yani Engin aynı fikirde değildi. "Kendini kandırma" dedi "Eninde sonunda bizi de postalayacaklar."

Esmer uzun boylu arkadaşı Sinan vizörünü düzeltip "Bir yıl iş bulamazsan emekli olabiliyorsun" dedi. "Sonuçta devlet de korkuyor. Bu kadar işsizle ne yapacaklar?"

Engin eliyle garson robotu çağırırken ısrarlıydı "Emekli sayısı arttıkça, maaş da düşecektir. Ayrıca ekonomi emirle çalışmaz. Fiyatlar aynı ölçüde düşecek diye bir şey yok. Hem zaten hiçbir şey değişmese bile senin hayat standardın bugünkü gelirine göre şekillenmiş. Emekli olduğunda otomatik olarak standartların düşecek. Basit hesap."

Robot geldiğinde de ağzını bozdu, "Nerdesin lan hurda, seni mi bekleyeceğiz bir saatlik yemek aramızda?"

Orkun'la Sinan birbirleriyle bakıştılar. Engin karamsarlık derecesinde gerçekçi bir adamdı ama ağzı bozuk ya da agresif sayılmazdı. Son günlerde özellikle bu otomasyon muhabbeti her geçtiğinde daha da sinirli davranıyordu. Robotun tüm bunlardan haberi yoktu, zaten Hacip'in de ima ettiği gibi bir egosu da yoktu.

"Özür dilerim efendim." dedi "Tüm müşterilerimize en verimli şekilde hizmet vermek için gerekli süre kişi başı yirmi bir dakikadır. Bu süreyi aşmayacağımızdan emin olabilirsiniz."

"Uzatma" diye cevapladı Engin, siparişini verdi ve diğerleri de siparişini verdikten sonra yaptıklarının tamamen kontrolü altında olduğunu belirtmek için "Yirmi bir dakikadan yiyordu hurda" diyerek güldü.

Orkun ve Sinan da güldüler. Ama aslında gerilmişler ve iştahlarının bir kısmını da kaybetmişlerdi.

Yemekler geldiğinde Sinan

ortaya bir fikir attı. "Nemrut Dağı'na gidelim bu hafta sonu" dedi. "Bana sözünüz var. Yaz bitmeden bir hafta sonu kamp yapacaktık. Hem belki yakın zamanda birimiz işten çıkarılır. Tadı kaçar işin."

Bu sefer bakışma sırası Engin ve Orkun'daydı. Bakışlarında bir hüzün vardı sanki. Sinan bunu fark etti ve güldü. Ağzına koca bir dilim pizzayı sokuştururken sanki onları tahrik etmek ister gibi "Yengeler izin vermez diye mi korkuyorsunuz?" dedi. Beklediği cevap "Yok ya ne alakası var?", "Niye korkalım?", "Yok o değil de…" gibi şeylerdi ama sadece sessizlikle karşılaştı. Engin gözlerini yere eğdi ve hızlı hızlı birkaç kez başını salladıktan sonra, "Tamam" dedi. "Sen tüpü ayarla".

Orkun bu sırada Engin'i seyrediyordu. Bir şeyler çözmeye başlamış gibiydi ama bunu konuşmayacaktı. Bu, karşılığında anlatmayı da gerektiriyordu çünkü. Şöyle bir silkindi ve "Ben de varım" dedi. Sonra üçlü tekrar yemeğe daldılar. Magnetball konuştular, biraz dedikodu yaptılar ve dişe dokunur, anlamlı her türlü konudan özenle kaçınarak yemeklerini bitirip ofise döndüler.

* * *

Akşam Orkun, tıpkı Hacip'in bahsettiği gibi günlük rutinini takip ederek standart zamanda eve döndü ve yine aynı günlük işlerini yaptıktan sonra yatma saatinde yatağa girdi. Biraz sonra Neşe de yatağa girmişti. Aslında Orkun isteksiz ve uykuluydu ama Neşe yatağa girip pikenin üzerine bacağını attığında gözüne karısının kıvrımlı ayakları, uzun ve yuvarlak bacakları ile kadınsı kalçaları takıldı. İçinde yoğun bir istek hissetti. Karısının bu sakinliğini, bir tür kendinden geçmişlikle değiştirmek istedi. Bir yandan da mutlu olmuştu. On yıllık karısını hala bu kadar çok arzuladığı için içi umut doldu. Bununla birlikte bir şey onu geri bırakıyordu. Sanki ona elini atması, yanağını hafifçe öpmesi veya düpedüz ona yapışması, yani her ne şekilde olursa olsun "Ona gitmesi" bir mağlubiyet gibi geliyordu Orkun'a. Biraz önce hissettiği umut onu terk etmeye başladı. Ne ara böyle olmuşlardı? Karısına düpedüz kızgın hissediyordu. Onunla bir ilişki yürütüyormuş gibi değildi de bir tür savaş halindeydi sanki. Evet belki naziklerdi, belki birbirlerine canım, aşkım, hayatım diyorlardı, belki oğullarına da belli etmiyorlardı ama aralarında bir şey vardı; görünmez bir engel, egodan duvarlar.

Gözünü kapattı Orkun. Bir süre uyumaya çalıştı ama uyuyamıyordu. Biyolojisi ona üstün gelmeye başlamıştı. Karısının nefes alışverişi yavaş yavaş değişiyordu. Birazdan uyuyacaktı. Lanet olsun tamamen gözü dönmüştü. Son bir hamle yaptı, yatakta genişçe dönüyormuş gibi yapıp ona yaklaştı ve ayağını bilinçsizmişçesine Neşe'nin ayağının üstüne attı. Birden vücudundan bir elektrik geçti ama aynı zamanda uykulu sesiyle Neşe konuştu,

"Hayatım. Çok yorgunum. Lütfen uyuyalım."

Bu kadardı işte; bu kadar kibar, bu kadar görünmez, bu kadar yıkıcı. Birden buza kesti, kanı karısının üzerindeki ayağından çekildi ama uyuyormuş numarasını bozmamak için ayağını çekmedi. Neşe muhtemelen yememişti ama şu an Orkun'un söyleyecek bir şeyi yoktu. Neşe ısrarlıydı,

"Hayatım çok sıcak, biraz uzağa gider misin? Çok yaklaştın bana."

"Orkun hala sessizdi.

"Orkun!"

"Hı, Hı?" Bu oskarlık bir numaraydı.

"Uyuyo muydun?"

"Ne var ya? Niye uyandırıyosun?" Bu sadece rol değildi, Orkun sinirliydi.

Neşe üzgün bir ses tonuyla "Ay canım, özür dilerim" dedi "Uyanıksın sandım. Çok sıcak, kendi tarafına git. Hadi canım benim" Ama Orkun'a da dokunmuyordu.

Orkun az kalsın "Uyandın mı?" diyecekti ama tüm açlığına rağmen kendisini tuttu. Karısından uzaklaştı ve sanki Neşe için çok önemliymiş gibi bir yaralama hamlesi yaptı.

"Hayatım. Söylemeyi unuttum, cuma Nemrut'a gidiyoruz, kampa. Sinan'a sözümüz vardı yaz bitmeden. Pazar döneceğiz. Sorun olmaz değil mi?"

Orkun arkasını Neşe'ye döndüğünde Neşe'nin başını yastığından kaldırıp ona baktığını fark etti. Artık açlığını tamamen unutmuş, içinde umut uyandıran ve öldüren tüm duyguları da unutmuş, sanki bir magnetball maçında skor yapmış gibi hissediyordu. Yapabildiği kadar uyku nefesini taklit etti ve sonra gerçekten daldı. Son düşündüğü şey kahvaltıda en kötü kendine sandviç yapabileceğiydi…

* * *

Perşembe ve Cuma sabahları gerçekten kendi yaptığı

sandviçlerle beslenen Orkun, bu iki günü Nemrut Dağı'nın 1.65 boylarında küçültülmüş bir versiyonuyla geçirdikten sonra gerçek Nemrut Dağı'nda teknolojiden uzak yıldızlı bir gecede, arkadaşları ile birlikte olmaktan memnundu. Bir ateş yakmışlardı. Ağustos'ta dağın bu serin gecesinde etraflarındaki onlarca grupla beraber ateş başı sohbeti yapıyorlardı. Sinan vizörü ile sürekli etraftaki ateşlere bakıyor, Orkun hala buraya gelirken Neşe'yi sinir ettiği için keyifli hissediyor ve Engin susuyordu. Gece yarısında, yine dişe dokunmayan bir geyik muhabbetinin sonunda Engin birden, "Gülcan, evdeki robotla yatıyor" deyiverdi. "Hem de her fırsatta…"

Orkun bunu duyar duymaz vücudundan kan çekildiğini hissetti, tıpkı üç gün önce gece yatakta olduğu gibi. Sinan da tepkisizdi. Hiç kimseden ses çıkmayınca Engin tekrar konuşmaya başladı;

"Buraya geleceğimi söylediğimde nasıl gözü parladı anlatamam. Tabi çalışıyor ya, her an birlikte olamıyor o hurdayla. Kamptan bahsedince sevinçten çığlık atmamak için kendini zor tuttu."

Sinan olaya olumlu yaklaşmıştı; vizörünü düzeltirken ve hala diğer ateşlerin başındaki kızları keserken konuştu. "Oğlum" dedi "Sen hiç porno izlemiyor musun? Mastürbasyon yapmıyor musun? Bunun ne farkı var? Yirmi ikinci yüzyıldayız ya, bu kafaya takılacak olay mı? Üzme kendini. Hayır seni bir insanla aldatır tamam üzülürsün de, bir oyuncakla oynadı diye bu kadar kendini harap etmenin bir anlamı var mı?"

Engin karamsar bir adamdı belki evet ama olay Sinan'ın bahsettiği kadar da basit değildi. Gerçi Sinan bunları söylerken hala kızları kestiği için kesin olan bir şey vardı ki bu söylediklerinde samimiydi ve bu olayı gerçekten de ciddiye almıyordu. Ve evet söyledikleri bir noktaya kadar doğruydu da. Ama Orkun'a göre olayın bir de eşine yetememe, eşinin ilgisini çekememe durumu vardı. Eh bu da, aldatılmak ya da terkedilmek kadar yıkıcı değilse de, ortada hiçbir şey yok da denemezdi. En basitinden insanı robot düşmanı yapardı. Kendisinin de hissettiği yakıcı üzüntüyle, uyku tulumuna girdi ve Engin'e;

"Eve gidince at o oyuncağı evden" dedi.

Engin onaylarcasına kafasını sallarken de ekledi "Biraz erkek olalım. Sonuçta kadınlar da iyi kötü genetik olarak erkek özellikleri gösteren erkekleri arıyorlardır. Yani kadınlar hakkında bir bok bildiğim de yok ya. En azından erkek gibi davranalım işte anlıyorsunuz…" Sazı iyice eline almıştı, Sinan'a da bir talimat verdi; "Sinan ateşi söndür. Yıldızları seyredelim de sakinleşelim biraz."

Sonra üç arkadaş yattılar ve gerçekten de olağanüstü görünen yıldızları seyrederek uykuya daldılar.

Yarım yamalak bir uykudan sonra Orkun huzursuz hissederek uyandı. Daha gözlerini açmamıştı ama sanki gözünün önünde bir gece lambası yakılmış gibi hissediyordu. Bir süre sonra tamamen uyandı ve gözlerini açtı. Ağzından dökülen ilk ve tek cümle "Ey yüce Allah'ım!" oldu.

Gökyüzünde hilal şeklindeki yeni ayın hemen sol tarafında dolunay büyüklüğünde bir yıldız vardı! Orkun gibi ışıkla uyanan Engin, Sinan ve neredeyse tüm kampçılar da kalkmış ve göğe bakakalmışlardı. Büyülenmiş gibiydiler. Orkun hiçbir şey düşünemiyordu. Oysa düşünecek ne çok şey vardı. Bu yıldız ne kadar uzaktaydı ve ne kadar büyüktü? Bu olan şey bir ömre bedeldi. Orkun'u bu mucizevi duygulardan, gelen bir çağrı uyandırdı. Bu sırada asistanındaki saati gördü, saat 03.12'ydi. Arayan Neşe'ydi, üstelik görüntülü arıyordu. İçi yandı Orkun'un. Kendisi açık havadaydı, Neşe ise gecenin bu saatinde penceresi açık ayaktaydı. Ne olduğu açıktı. Orkun bir an gökyüzüne baktı ve o güçle çağrıyı aldı.

Neşe'nin yeni yıldızın ışığıyla aydınlanmış vücudu çıplak ve terliydi. Ağlıyordu.

"Görüyor musun Orkun?" dedi.

"Görüyorum" diye cevapladı Orkun "Bu, yeni ay."

"Bizim yeni ayımız mı?"

"Bizim... Yeni bizim, yeni ayımız Neşe." Daha konuşamadı.

Neşe ağlıyordu ama gözleri gülüyordu.

Orkun gülümsüyordu, gözleriyse dolmuştu.

"Seni seviyorum" dedi. "Seni seviyorum."

DYLAN DOG
İngiltere'de bilinmeyen, Londra yapımı ünlü İtalyan korku çizgi romanı

Sclavi, yabancı basınla ilk röportajında Guardian'a "Hiç Londra'ya gitmedim," dedi. Asla uçağa binmedim ve asla da olmayacağım. Tren gelince, klostrofobim nedeniyle Chunnel'da muhtemelen kalp krizi geçirirdim. Ben sürebilirim ama artık bunu yapmıyorum.

İtalyan dedektifin korku çizgi roman maceraları dünya çapında 60 milyon kopya sattı. Öyleyse neden kurgusal evinde tanınmıyor?

Londra'nın batısında, Paddington istasyonunun yakınında, 7 Craven Road'da Dylan Dog adında bir kahvaltı kafesi var. Çoğu müşteri için burası, bölgenin daha zarif sıva cepheli terasları ve meydanları arasında işlek bir caddeye sıkışmış, kahve ve yumurta için başka bir mekandır.

Ancak İtalyanlar için adres, Harry Potter'ın Platform 9 ve 3/4 veya Sherlock Holmes'un 221b Baker Sokağı'ndan daha az büyülü değildir. For No 7 Craven Road, dünya çapında satılan 60 milyondan fazla kopyası olan bir İtalyan korku çizgi roman serisinin kahramanı olan paranormalin kurgusal bir araştırmacısı Dylan Dog'un evidir. Yine de Dylan Dog'un en büyük gizemi, Londra'daki komşuları için neredeyse hiç tanınmamasıdır.

Ancak 1986'da dedektifi yaratan İtalyan çizgi roman yazarı 67 yaşındaki Tiziano Sclavi, kendisi Birleşik Krallık'a hiç ayak basmadığı için alınmaz.

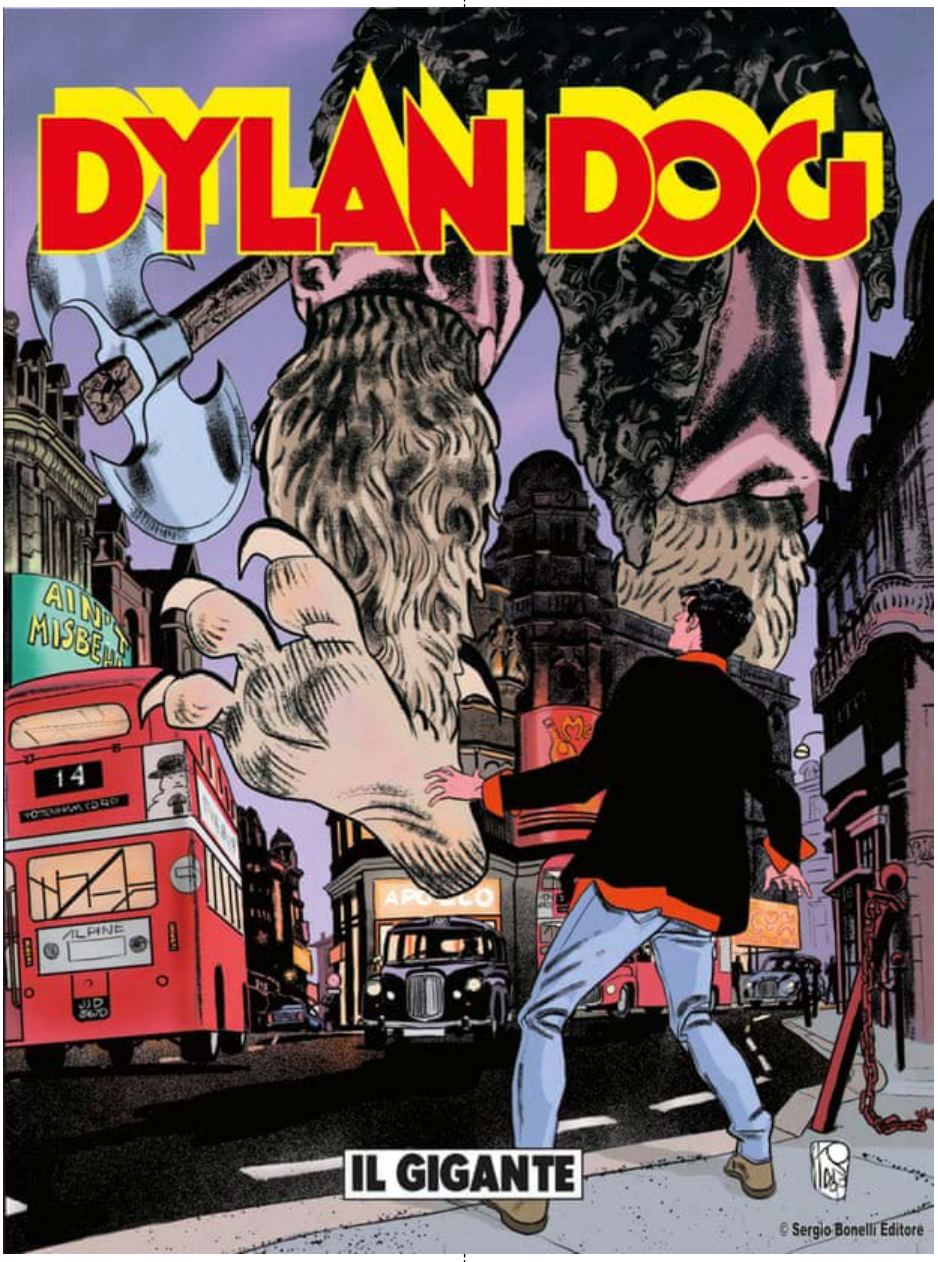

Sclavi, yabancı basınla ilk röportajında Guardian'a "Hiç Londra'ya gitmedim," dedi. Asla uçağa binmedim ve asla da olmayacağım. Tren gelince, klostrofobim nedeniyle Chunnel'da muhtemelen kalp krizi geçirirdim. Ben sürebilirim ama artık bunu yapmıyorum. Yiyeceklerimi almak için komşu kasabaya 1 km'lik yolculuk bile beni rahatsız ediyor. Ama rüyalarımda birçok kez Londra'da bulundum. "

Klostrofobi ve uçma korkusu, Sclavi'nin maceraları 10'dan fazla dile çevrilen Dylan Dog'a aktardığı takıntılardan sadece birkaçı. 30 yaşında bir Scotland Yard memuru ve alkolik olan Dog, gerçekliğe ve doğaüstü olaylara sınır oluşturan alışılmadık vakaları araştıran özel bir dedektif. Dürtüsel, sorunlu ve kendisi ve dünya hakkında emin değil. Yardımcısı ve güvendiği en iyi arkadaşı, Amerikalı komedyenden esinlenen Groucho Marx'tır ve ikisi, korkunç aletlerle dolu bir evi ve korkutucu bir ses çıkaran bir zili paylaşır.

Sclavi of Dog'un adresi "Büyülü bir sayı olduğu için yedi tane seçtim" diyor. "Ve Craven, korku film yapımcısı ve aktör Wes Craven'e adanmıştır. Sadece yıllar sonra Londra'da yaşayan bir illüstratör bana Craven Road'un gerçekten var olduğunu söyledi. "

Dylan Dog'un Londra'sı anlaşılır bir şekilde biraz belirsiz, neredeyse rüya gibi, yıllarca süren çalışmanın sonucudur. Dylan Dog'un 1980'lerde ve 90'larda ilk yıllarında tarif etmem gereken yerlerin belgelerini bulmak kolay değildi. Birkaç kitaba danıştım, ancak onları bazıları uzakta yaşayan illüstratörlere vermek zordu. Bu nedenle, ilk Londra tanımlamalarım Big Ben ve London Bridge dışında pek çok gerçek yeri tasvir etmedi. Artık her şey çok daha kolay. Tek yaptığım, çevrimiçi bir resim aramak ve bağlantıyı illüstratöre iletmek "dedi. "Bununla birlikte, Monty Python, Top Gear, Richard Curtis'in hayranı olarak Londra'da sık sık 'yaşadığımı' ve ayrıca İngiliz edebiyatı, müzik ve sinema yoluyla da 'yaşadığımı' eklemeliyim ki bu beni her zaman evimde hissettiriyor. Hem ben hem de karım bir gün Kraliçe Majesteleri'nin tebası olmayı hayal ediyor. "

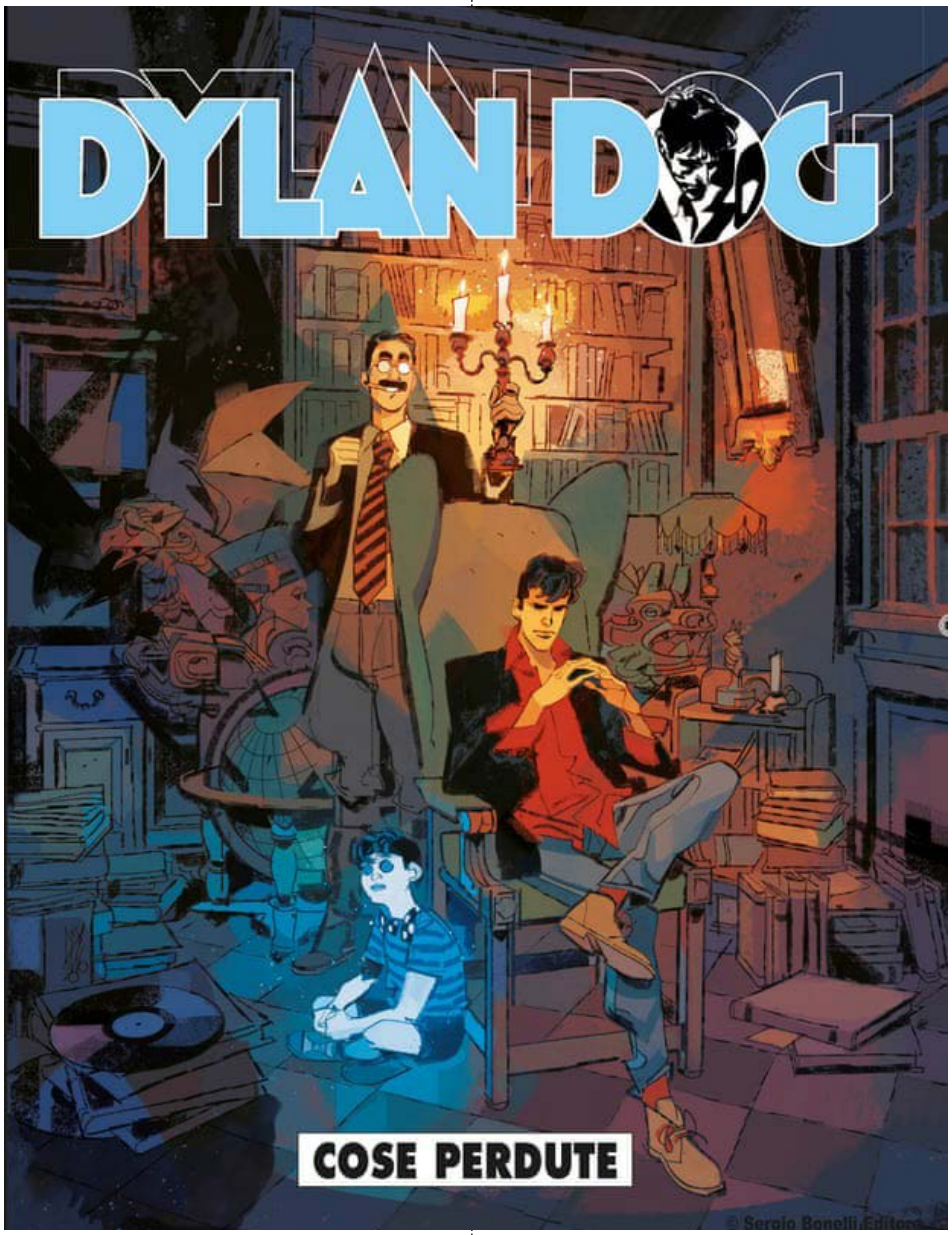

Sclavi, Dylan Dog'un Frankenstein, Jack the Ripper ve Dr Jekyll ve Mr Hyde'ın ülkesindeki korku maceralarını kurmanın bariz bir seçim olduğunu söyledi. “Birleşik Krallık genellikle hayaletler, periler ve gizemlerle dolu bir ülke olarak hayal ediliyor” diye açıklıyor. "Ve bir de sis var - sis, okült ve korkunun sembollerinden biridir. Son zamanlarda İtalya'da gerilim yazarlarının sayısı artmış olsa da, ülkem hiçbir zaman korku türüyle eş anlamlı olmadı. Orada başka türden bir hikaye kurardım. Ve kabul edelim, karakterimin adı Dylan Dog yerine Quagliarulo olsaydı, kim satın alırdı? "

Dylan Dog ile Birleşik Krallık arasındaki bağlantı sadece bir ayar meselesi değildir; Craven Road'a tesadüfen bir milden daha az uzaklıkta 221B Baker Street'te yaşayan başka bir ünlü dedektiften başlayarak sayısız sinematik ve edebi referans var.

Sclavi, “Dylan ve Sherlock Holmes çok farklı karakterler, ancak aynı zamanda pek çok ortak yönleri var” diyor. “Conan Doyle, doğaüstü olaylar ve doğaüstü olaylar karşısında büyülenmişti. Dylan'ın bir müzik aleti çalması gerektiğinde Holmes'u düşündüm. Holmes'un enstrümanı olan keman yerine klarnet'i seçtim. Ve Yüzde Yedi Çözümü yerine, karakterimi iyileşen bir alkolik yapacağımı düşündüm. "

Dylan’ın sloganlarından biri de Holmes'dan ilham alıyor: "Olası tüm hipotezler tükendiğinde geriye kalan imkansız, ki bu benim alanım."

Sergio Bonelli Editore tarafından yayınlanan Dylan Dog'un fiziksel özellikleri, Sclavi’nin Dellamorte Dellamore romanına dayanan Mezarlık Adam filminde 1994 yılında başrolü oynayan İngiliz aktör Rupert Everett’den esinlenmiştir. Dylan, onun yerine Galli şair Dylan Thomas'tan esinlenmiştir. “Çocukken şiirlerini okudum ve çok sevdim. Ve sonra benimki ve Dylan'ınki gibi bir alkolik hayatı

vardı. " 2000'li yılların başındaki hafif bir nüksetmenin yanı sıra, Sclavi 1987'den beri ayık.

Sclavi, 2000'li yılların başında İsviçre sınırındaki ormanlık bir arazide yaşamak için Milano'dan ayrıldı ve şimdi neredeyse sadece yedi dachshund'unu veterinere götürmek için evinden ayrılıyor.

"Birkaç istisna dışında 20 yıldan fazla bir süredir gazete okumadım veya televizyon seyretmedim," diyor. "Neredeyse bilgisizim ama duyduğum haberler dehşet verici. Bana öyle geliyor ki korkunç bir dünyada ve özellikle itici bir ülkede yaşıyoruz: İtalya. "

Sclavi, evinden neredeyse hiç çıkmasa da, karakterini Aids ile mücadele, uyuşturucu kullanımı ve evcil hayvanların terk edilmesi gibi sonsuz bir dizi sosyal nedeni desteklemek için kullandı. Son zamanlarda insanları Covid-19'un yayılmasını durdurmak için içeride kalmaya çağırdı.

Dylan, 'farklı', zayıf, dışlanmış veya göçmen olan herkesi seviyor ve koruyor. Onun sloganı "Biz canavarlarız"; yani sözde normal olan herkes. Dylan, katılımın bir savunucusudur. Kısacası, bir korku çizgi roman bile iyi şeyler yapabilir. "

https://www.theguardian.com/books/2020/dec/28/dylan-dog-the-hit-london-set-italian-horror-comic-unknown-in-the-uk

ZALİM ZÜHTÜ
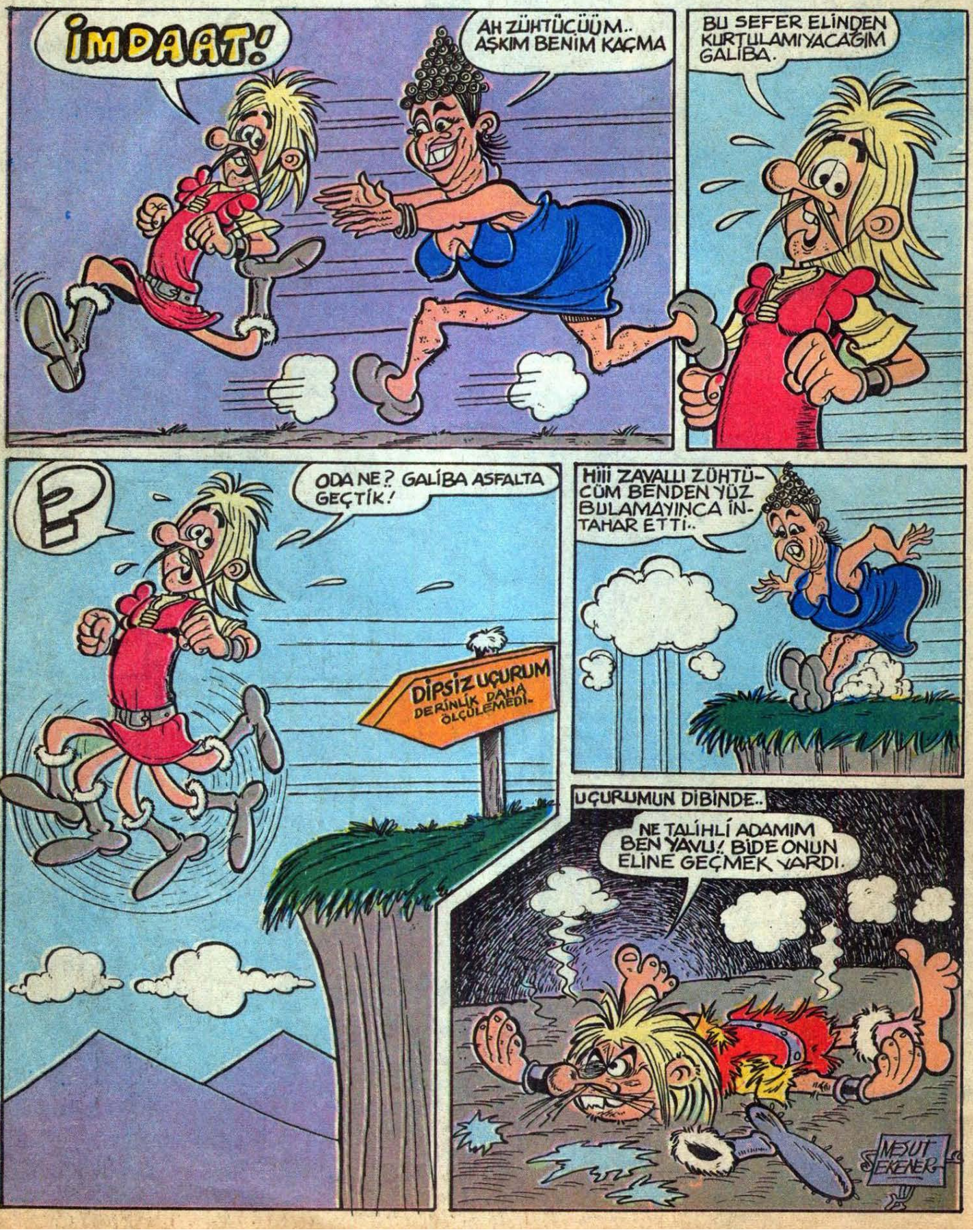
Mesut Ekener